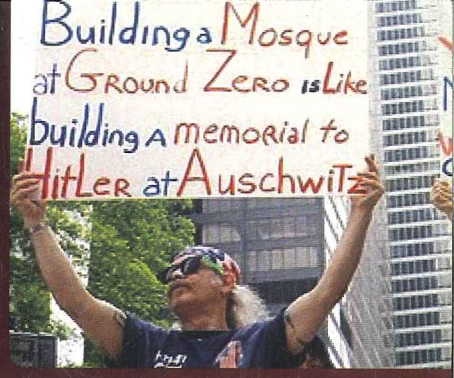

genç öncüler

Eylül 2010 • Sayı 60 • Yıl 8 • 3 TL • Aylık Gençlik Dergisi

**ABD'de Sıfır
Noktasına
Camii Yapımı
Tartışmaları**

DAHA FAZLA ADALET!

"Daha adil bir yönetim için siviller 'kaleleri' kuşatıyor"

**Selanik'te
Minaresiz
Kiliseler**

**Temiz İnsanlar
Topluğu:
Pakistan**

Asım'ın Nesli
Genç Öncüler

"Asım'ın nesli...
diyordum ya...
nesilmiş gerçek"

elİM SENDe!

Sen de bilmiyorsun, yakınlarınla neden uzak olduğunu. Ama sen onlardansın, onların içinden geldin dünyaya ve seni yaratan istedi orada yeşermeni. Sana onları Allah verdi, reddedemezsin. Bu emanet, senin üzerinde. Ebe sensin. O halde durma artık geri. Engelleri aş, önce akrabaları bayramlaş. Sıranı say, yükünü at üzerinden günah gitsin senden, akrabaların sobelensin, mesafeler kolsalsın, öncü ol engelleri yine sen önce aş, yakınlaş yakınlaş yakınlaş... akraba (yakın) ol.

"Boşuna yaşamadın, boşuna savaşmadın ve boşuna ölmedin"

Sezal Karakoç

12 Eylül 1980 - 2010

Bundan tam 30 yıl önce babalarımızın, annelerimizin oy kullandığı bir referandum yapılmıştı. Askeri darbenin ardından yapılan yeni anayasa belli konumlandırmaların meşruiyet kazanması için halka cebren onaylatılmıştı. Tarih tekerrür etti ve o zaman sandığa gidenler ile bugün onların çocukları darbenin yıldönümünde yine beraberce sandığın yolunu tuttular. Ancak bu kez darbecilerin ekmeğine yağ sürmek değil, onların da kendileri gibi yargılanmalarını istiyorlardı, kısacası daha fazla adalet istiyorlardı. Yetmese de, kısmen de olsa daha adil bir yönetim talep ediyorlardı.

Dün ezilenlerin, saf dışı bırakılanların bugün iktidara gelmeyeceğinin garantisini kim verebilirdi, hem de Kuran'ın belirttiği tarihi kanuniyetler önümüzde en net şekilde dururken. Ama şartlar lehimize de olsa sistemi sorgulamaya, iktidar mekanizmasını eleştirmeye devam etmeli ve adaletin izini her daim sürmeliyiz.

Genç Öncüler'in bu sayısında, Nesibe Kanuni 12 Eylül Referandumunu eleştirel bir bakışla irdeledi. Muhammed Tutkun ise 30 yıl önce yaşananları tekrar hatırlattı. Sefa Öztürk ise ABD'de sıfır noktasına camii yapımı tartışmaları üzerine yazarken, Amerikan halkının Müslümanlara bakışını ve bilinçaltını açığa çıkardı.

Bu ay *İslam Coğrafyası* bölümünde Betül Babacan sel felaketi yaşayan Pakistan'ı anlattı. *Kampüs Notları* bölümünde üniversite tanıtımları yapıldı ve Betül Tuncel üniversiteye yeni başlayanlar için bir yazı kaleme aldı. O'Henry'nin Son Yaprak isimli öyküsü Müjde Dural'ın çevirisiyle beğeninize sunuluyor. *Dünya Seyahatnamesi*'nde Selanik'teki mirasımıza dair gözlemlerin yapıldığı bir yazı bulunuyor. *Hayali Röportajlar*'da, Hz. Muhammed'den Ramazan ayıyla ilgili hadisler aktarılıyor.

Geçmiş Ramazan Bayramınızı kutlar, yeni eğitim-öğretim döneminin hayırlı olması dileğiyle, esenlikle kalınız.

Sahibi

Umrın Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

İsmail Memiş

Yayın Sorumlusu

Abdullah Muhsin Yıldız

Yayın Kurulu

Alperen Gençosmanoğlu
Elyesa Koytak
Nihal Açkel
Nesibe Kanuni
Celile Günseli
Betül Babacan
Muhammed Tutkun
Yusuf Elbaşı

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar

Sefa Öztürk
Şeymanur Ekren
Betül Tuncel
Müjde Dural
Abdülvahid Sipahioğlu
Zehra Yurdan
Ammar Yağcı
Melike Yurt
Zeynep Güran

Adres

Mega Center C34 Blok Kat:2
Bayrampaşa - İstanbul
Tel: (0212) 640 01 22-23 - 531 10 33
Fax: (0212) 640 01 25
bilgigenconculer@gmail.com

Grafik Tasarım

Furkan Selçuk ERTARGİN

Baskı: Şenyıldız Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. No:3 Kat:1
Topkapı - İstanbul
Tel: (212) 483 47 91

İçindekiler

4

başımızdan bir referandum geçti

Nesibe Kanuni

15

Temiz İnsanlar Topluluğu; Pakistan

Betül Babacan

32

Hız. Muhammed (s.a.v) ile röportaj

Abdülvahid Yakup Sipahioğlu

Şartlar Olgunlaşırken 1980 Darbesi / **Muhammed Tutkun / 7**

Ramazan / **Şeymanur Ekren / 12**

Şimdi Pakistan İçin Dua Zamanı / **Celile Günseli / 14**

Kampüs Notları / **Nihal Açıkel / 18**

Üniversite Hayatına Adım Atanlara / **Betül Tuncel / 20**

Son Yaprak / **O'HENRY Çeviren: Müjde Dural / 22**

Etkinlik / **25**

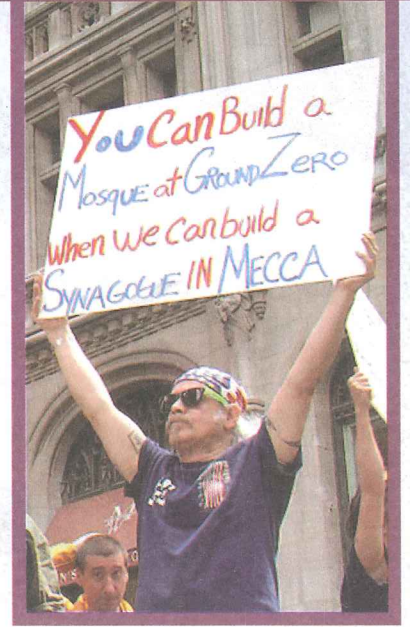
Objektifime Takılanlar / **Abdullah Muhsin Yıldız / 28**

Dünya Seyahatnamesi / **İhsan Tarık / 30**

Genel Çapsızlık Sendromu / **Ammar YAĞCI / 35**

Kültür Sanat / **37**

Kafile / **Zeynep Güran / 40**

Sefa Öztürk

ABD'de Sıfır Noktası'na Camii Yapımı Tartışmaları

9

Başımızdan Bir Referandum Geçti

Nesibe Kanuni

Tarihi ve kültürü çok eskilere dayanan ama siyasi sistemi taze sayılabilecek topraklarda yaşıyoruz. Kendimizi kadim milletlerden sayıyor olsak da Türkiye Cumhuriyeti daha bir asırlık bir ülke. Bu ülkede bir süredir bir şeyler oluyor, her yanda referandum cümleleri sarf ediliyor, 12 Eylül yorumları yapılıyor. Peki, herkes neler söylüyor ve biz gençler olarak bu tartışmaların neresindeyiz?

Altı asır sürmüş bir hilafet imparatorluğunun ve

milliyetçilik minik dozlarla damarlarımıza enjekte edilmeye başladı. Sonra bir gecede kargacık burçacık yazılar yazdığımızı fark ederek Latin alfabesini benimsedik. Âlimlerimiz zindanların rutubetli duvarlarına anlatmak zorunda kaldı zihinlerinde kalanları. Tam da bu süreçleri yaşarken her şeyin güllük gülistanlık olmasını bekleyemedik ve elbette içindeki isyanı saklayamayanlar da çıktı. Oluşturulmuş Kemalist düzeni beğenmeyip özgürlükten,

haktan ve adaletten bahsetmeye çalışanlar oldu. İşte o zaman başımızdaki yeni bir gelenek ürettiler ve adına askeri sıkı yönetim dediler. Dedelerimiz kendi aralarında bunu darbe olarak adlandırdı.

Âlim bir toplumun cahilleştirilmesinin ardından, bu günlerde tekrar bilinçlenme çabasına şahit oluyoruz. Müslümanlar zihinlerindeki bulanıklığı gidermeye ve vahiy penceresinden dünyaya net bir şekilde bakmaya çalışıyor. Dünyadaki diğer Müslümanlarla ilişkilerini geliştirme ve Kuran'ın istediği

dünya tasavvuruyla yaşantılarına yön vermeye çalışıyorlar.

Yaşadığımız en yakın darbe 28 Şubat'tı ve çoğumuz bunun sadece artçı şoklarını hissetti. Nüfusunun çoğunu gençlerin oluşturduğu bir ülkeden ve aynı zamanda 1980 darbesini sadece kitaplardan

onun bıraktığı izlerle yoğrulmuş Osmanlı topraklarının bir anda küçülerek ve kırılarak, hatta elle çizilmiş haritalarla şekillendirilerek baştan yepyeni (!) bir ülke yaratılmasıyla oluştu. Türk milletinin evrimi çok hızlı süreçlerle gerçekleşti. Diğer milletlerden arındırılarak bir Türk yurdu olduk önce,

Asım'ın Nesli Genç Öncüler

okuyan (okuyanlar için) bir nesilden bahsediyoruz. Önümüze sunulmuş bir anayasa paketi ve masada oylamamız gereken pusulalar vardı.

Her yazar, her düşünür referandum hakkında farklı yorumlar yaptı. Ak Parti yönetiminde olduğu için hiç şüphesiz kendi lehine bir sonuç istiyordu ve bunun için tüm imkânlarını seferber ederek adeta bir seçim kampanyası başlattı. CHP sol kesimin özgürlük taleplerini hiçe sayarak körü körüne bir muhalefet olma görevini hakkıyla yerine getirdi. Bunun yanında MHP sadece ortalığı karıştıran bir tavırla 'hayır' tarafında yer aldı.

Müslüman kesim bu süreçte çok büyük tereddütler yaşadı. Kimileri referandumda oy kullanmanın akidevi bozulmaları getirdiğini ve mevcut düzeni desteklemek anlamına geleceğini düşünürken, kimileri için tam bir özgürlükler paketi oldu fakat genel kitle 'evet' üzerinde mutabık kaldı.

Hiç şüphe yok ki tarih kitaplarına başlık olacak bir dönemin arifesindeyiz. Referandumun sonunda kısmen onarılmasına rağmen çatlaklarla dolu bir anayasa çıkacak karşımıza ve biz değişen maddeleri onayladığımızda kısmi bir iyileşmeyi sağlarken aynı zamanda anayasanın bütünü de onaylamış olacağız. Bu yüzden süreç üzerinde az konuşup çok düşünmemiz gerekiyor.

Hiç kimse, bir anda özgürlükler ülkesine dönüşeceğimiz veya inançlarımızı layıkıyla yaşayabileceğimiz bir sistemin eskisinin yerini alacağı düşüyle yaşamıyor. Türk halkı, bu anayasanın Kenan Evren ve takım arkadaşlarının yargılanmasına yol açmasını, darbecilerin bir daha böyle bir cesareti kendinde bulamamasını ve hem Müslümanların hem milliyetçilerin hem de sol görüşe sahip olanların bir daha bu

"Müslümanlar bir vücudun azaları gibidir. (Vücudun her hangi bir yerinde bir hastalık, bir ağrı meydana geldiğinde, diğer azaların da o ağrıyı hissettikleri gibi) bir Müslüman'a bir elem (bir acı, bir sıkıntı) isabet ettiğinde, diğer Müslümanlar da, o elemi hisseder!"

Hz. Muhammed (s.a.v)
Buhari, Müslim

Pakistan İçin

Dua Et !

Harçlığını Gönder !

Boşuna savaşmadın
Boşuna yaşamadın
Boşuna ölmedin!..
Jezzi Kardeş

kadar ağır işkencelere maruz kalmamasını istiyor. Yaşadığımız ülke her darbeyle en az elli yıl geriye gitti ve bu ülkenin insanları bir daha aynı süreçleri yaşamak istemiyor.

'Evet' oyu vermiş veya sessiz kalmayı tercih etmiş Müslümanların bunun bir kırılma noktası olmadığını bilmelerinde fayda var. Allah'ın kânunlarıyla hükmetmeye çalışan Hz. Ömer'i

kurmanın hayaliyle yaşamalıyız. İçimizdeki dinamizmi kaybettiğimizde ve rehavete kapıldığımızda her gün komplo teorilerini işittiğimiz o dış mihraklar yine boş durmayacak, içimizi boşaltmaya devam edecektir. Yeni bir anayasa bize bir takım kişisel özgürlükler tanıyacaktır, medeniyetimizi bir adım ileriye taşıyacaktır fakat bir cennet diyarında yaşamaya başlamayacağız. Pakette yer almayan çok meselemiz ve mükemmel bir paket oluşturulmuş olsa bile söyleyeceğimiz çok sözümüz var. Anayasanın değiştirilemez maddelerine dokunmadıkça yine statükocu zihniyet etkisini sürdürmeye devam edecektir. Hali hazırda verilecek özgürlükler bizim için dünyevileşmeyi değil yeni imkânları doğurmalı. Mücadelemizin hızını artırmayan bir değişiklik sadece siyasi bir adım olarak kalmış olur ve İslami olmayan bir siyasi adım da hesabımızı zorlaştırabilir.

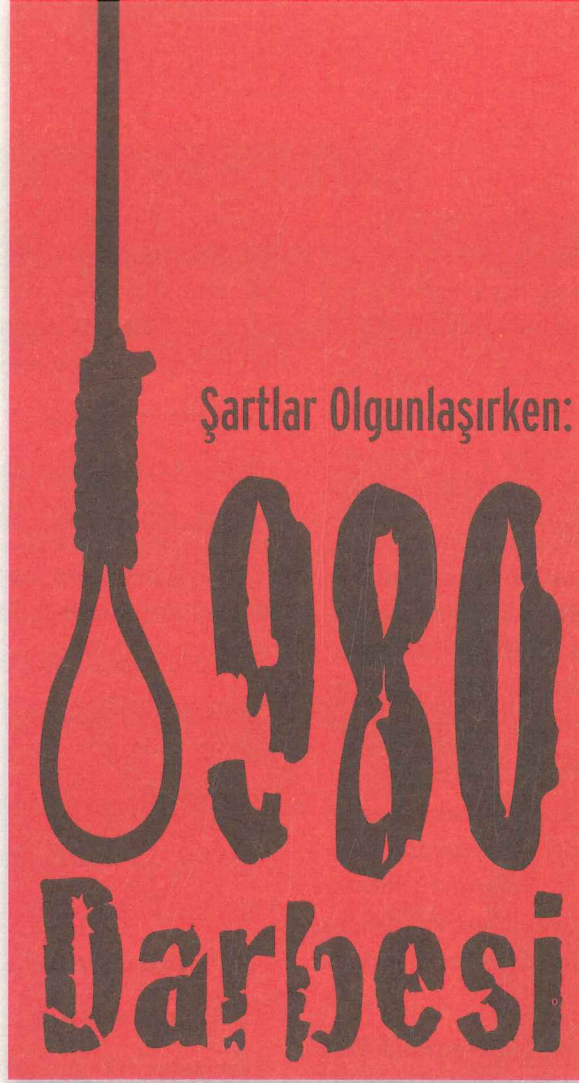
'Evet'çiler için işin bundan sonraki kısmında büyük bir vebal ve mükellefiyet söz konusu. Elde bulunan deri değiştirmiş Kemalizm iskeleti önümüzdeki uzun süreçte hastalık yayıcı bir organizmaya dönüşürse atılan her pusula bunun altına atılmış bir imza niteliği taşıyacaktır.

Sonuçlarından herkes tek tek sorumlu olacak, elini taşın altına koyanlar bundan sonrası için de güzel işler başarma sözü vermiş olacaklardır. Bunun yanında sandığa gitmeyenler de yine sorumluluk altındadır. Mevcut anayasayı ve sistemi ret iddiası taşıyan bu tavır yanlışlıkları düzeltmek için alternatifler üretme iddiasını da beraberinde getirmiyorsa eski ve kuru bir geleneğin sembolik bir ritüelini yerine getirmiş olmaktan öteye geçmeyecektir.

bile hata yaptığını fark ettiğinde düzelden o kadının geleneğini içimizde sürdürüyoruz. Bizler yine haksızlığa uğrayabiliriz, yine zulüm görebiliriz. Öncelikle her zaman hakkı tesis etmemiz ve baskılara karşı durmamız gerektiğini unutmamamız gerekir. Geleceği şekillendirecek zihinlere sahip olan biz gençler her durumda itidal sahibi olmalı, vahyin inşa ettiği bir toplum sistemi

Şartları 12 Eylül 1980 darbesine hızla sürükleyen bazı olaylar o döneme damgasını vurmuş olup, bugün de halen tartışılmaktadır. 1970leri hatırladığımızda toplumsal hafızamızda doğrudan bu olaylar canlanır. Ayrıca o dönemde büyük cereyanlara yol açan bu hadiseler darbenin en büyük de meşruluk kaynağını oluşturmaktaydı. Bunlardan biri Taksim'de olan ve tarihe "Kanlı 1 Mayıs Olayları" diye geçecek olan hadisedir.

1 Mayıs 1977 günü işçi bayramını kutlamak üzere çeşitli illerden İstanbul'a gelen yaklaşık 500.000 kişi Taksim Meydanı'nda toplandı. Saat 19.00 sularında dönemin DİSK Başkanı Kemal Türkler konuşmasının sonuna geldiğinde etraftan silah sesleri duyulmaya başlandı. Sular İdaresi'nin ve meydandaki otelin çeşitli katlarından açılan ateş sonucu insanlar panik halinde kaçmaya başladı. Kısa bir süre sonra Etap Marmara Otel'i'nin üstünden ateş açılmaya başlandı. İnsanlar panik halinde kaçarken panzerler de kalabalık arasına girerek grubu Kazancı Yokuşu'na itmeye başladı. Bir kamyonun tıkadığı Kazancı Yokuşu'ndan aşağıya kaçmaya çalışan kalabalığı daha da korkutmak için bir daha ateş açıldı. İnsanlar panzerlerin altında kalarak ve birbirlerini ezerek kaçmaya devam etti. Olaylar sonucunda 34 kişi öldü, 134 kişi yaralandı. Olaylardan sonra 470 kişi gözaltına alındı, ancak hiçbirinin olayla bir ilişkisi kurulamadı. Olaylardan bir gün önce otele çok sayıda milli piyango satıcısının yerleştiği açıklandı. Bunların CIA ile ilgisi olduğu

açıklandı ancak bu da kanıtlanamadı.

Bir diğer olaysa 19-26 Aralık tarihleri arasında Kahramanmaraş'ta yaşandı. 19 Aralıkta kentteki sinemalardan birine bomba atılması sonucu bombalama eyleminin karşı görüşlü kişilerce yapıldığını öne süren kalabalık sağcı bir grup CHP il merkezine, PTT ve TöbDer binalarına saldırdı. 21 Aralıkta iki sol görüşlü öğretmen silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi. 22 Aralık'ta öğretmenlerin cenazesi kaldırılırken, cenazelerin götürüldüğü camideki bir grup cenaze

namazının kılınmasına karşı çıktı. Diğer bir taraftan cenazeye katılanların camiyi ateşe verdiği söylentisi kentin Sünni mahallelerinde yayıldı. Bunun üzerine silahlı ve sopalı bir grup Alevi mahallelerine saldırdı. Olaylar sonucunda 105 kişi öldü, 176 kişi yaralandı.

Milliyet gazetesi yazı işleri müdürü Abdi İpekçi 1 Şubat 1979 günü İstanbul'da arabasında Mehmet Ali Ağca tarafından silahlı saldırı sonucunda öldürüldü. 20 Kasım 1979 günü ise İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekan Yardımcısı Ümit Doğançay öldürüldü.

Bu ortamda 27 Aralık 1979 günü Milli Güvenlik Kurulu, Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e uyarı mektubu gönderdi. Fahri Korutürk bu mektubu 2 Ocak 1980 günü kamuoyuna duyurdu. Mektup muhalefet ve iktidar partilerince görmezden gelindi ve mektubun muhatabı olmadığı açıklandı. Bunun üzerine ordu müdahale hareketlerini hızlandırdı.

11 Nisan 1980 günü TRT İstanbul Radyosu pro-

düktörlerinden Ümit Kaftancıoğlu Ankara'da, 27 Mayıs 1980 günü ise MHP Başkan Yardımcısı Gün Sazak arabasından inerken yasadışı Devrimci Sol militanlarınca çapraz ateşe alınarak öldürüldü.

17 Haziran 1980 günü Kenan Evren ve kuvvet komutanlarınca 11 Temmuz 1980'de yapılmak üzere Bayrak Harekâtı kod adlı bir darbe planlandı, ancak 2 Temmuz'da Süleyman Demirel hükümeti güvenoyu alınca müdahale ertelendi.

24 Temmuz 1980 günü Çorum'da Cuma namazını kılmakta olan cemaat camilere silah ve bombalarla saldırıldığı haberiyle kışkırtıldı. Bunun üzerine halk sokaklara döküldü. Olayların yatıştırıldığı 10 Temmuz gününe gelindiğinde resmi rakamlara göre 26 kişi yaşamını yitirmiştir.

19 Temmuz 1980 tarihinde eski başbakanlardan Nihat Erim İstanbul'daki evinin yakınlarında Dev-Sol militanlarınca öldürüldü. 22 Temmuz 1980 tarihinde ise DİSK'in kurucusu ve ilk genel başkanı Kemal Türkler İstanbul'da evinin önünde vurularak öldürüldü.

Böylesine bir ortamda 12 Eylül 1980 günü askeri müdahale gerçekleştirilmiştir. Gerekçe olarak ülkede yaygınlaşan siyasi cinayetler, TBMM'nin birçok turun ardından cumhurbaşkanı seçememesi ve 6 Eylül günü Konya'da Necmettin Erbakan önderliğinde yapılan darbe liderlerinin şeriat amaçlı bir kalkışma girişimi olarak nitelendirdikleri Kudüs Mitingi gösterilmiştir.

Darbe sonrasında tüm siyasi partiler kapatılmıştır. Parti liderleri Süleyman Demirel ve Bülent Ecevit, Gelibolu Hamzakoy'a; Necmettin Erbakan ve Alparslan Türkeş ise İzmir Uzunada'ya gönderilmiştir.

Türk Hava Kurumu, Kızılay ve Çocuk Esirgeme Kurumu dışındaki tüm dernek ve vakıfların faaliyetleri durdurulmuştur.

20 Eylül 1980 günü Kenan Evren eski deniz kuvvetleri komutanı Bülent Ulusu'yu başbakan olarak görevlendirmiştir.

7 Ekim 1980 günü darbenin ilk kurbanları Necdet Adalı ve Mustafa Pehlivanoglu idam edilmiştir.

19 Mart 1980 günü idama mahkum edilen Erdal Eren'in idam kararı Yargıtay tarafından iki kez bo-

zulmuş olmasına rağmen MGK tarafından onaylanan kararla 13 Aralık 1980'de infaz edilmiştir. Erdal Eren'in idam kararına ilişkin Kenan Evren 3 Ekim 1984 günü meşhur "asmayalım da besleyelim mi" sözünü söylemiştir.

Darbenin sonucunda:

- 650.000 kişi gözaltına alındı
- 1.683.000 kişi fişlendi
- 7000 kişiye idam istendi, 517 idam kararı çıktı, idam cezası verilenlerin 50'si asıldı
- 388.000 kişiye pasaport verilmedi
- 30000 kişi sakıncalı olduğu gerekçesiyle isten çıkarıldı
- 14.000 kişi yurttaşlıktan çıkarıldı
- 30.000 kişi siyasi mülteci olarak yurtdışına gitti
- 300 kişi kuşku bir şekilde öldü
- 171 kişinin işkencede öldüğü belgelendi
- 937 film yasaklandı
- Gazeteler 300 gün yayın yapamadı
- 39 ton dergi ve gazete imha edildi
- Cezaevlerinde 299 kişi yaşamını yitirdi. 144'ü kuşku bir şekilde öldü. 14 kişi açlık grevinde, 16 kişi kaçarken öldü. 73 kişiye doğal ölüm raporu verildi. 43 kişinin ise intihar ettiği bildirildi.

7 Kasım 1982 günü yapılan halk oylamasıyla %92,7 evet oyuna karşılık, %7,3 hayır oyuyla 1982 Anayasası kabul edildi. Oy kullanırken iki renk hakimdi: mavi renk hayır, beyaz renk evet demektir. Kenan Evren yaptığı konuşmalarda halkı mavi oy vermemesi konusunda telkin ediyor ve gazetelerde mavi renkle ilgili sansür uygulanıyordu. Anayasanın halka cebren onaylanmasıyla darbeyi yapanlar istediklerine kavuştuklarını düşünseler de, 1945 sonrasında olduğu gibi uluslararası alanda yaşanan büyük çaplı değişimler Türk siyasal hayatını doğrudan etkileyecek ve böylece onları bazı tercihleri yapmaya zorlayacaktı. Zaman içerisinde bütün inşa etmiş oldukları kaleler de tek tek sivil tarafından ele geçirilecek, onlar ise bir köşede beklemeye koyulup, değişimi yalnızca seyretmekle yetineceklerdi.

ABD'de Sıfır Noktası'na

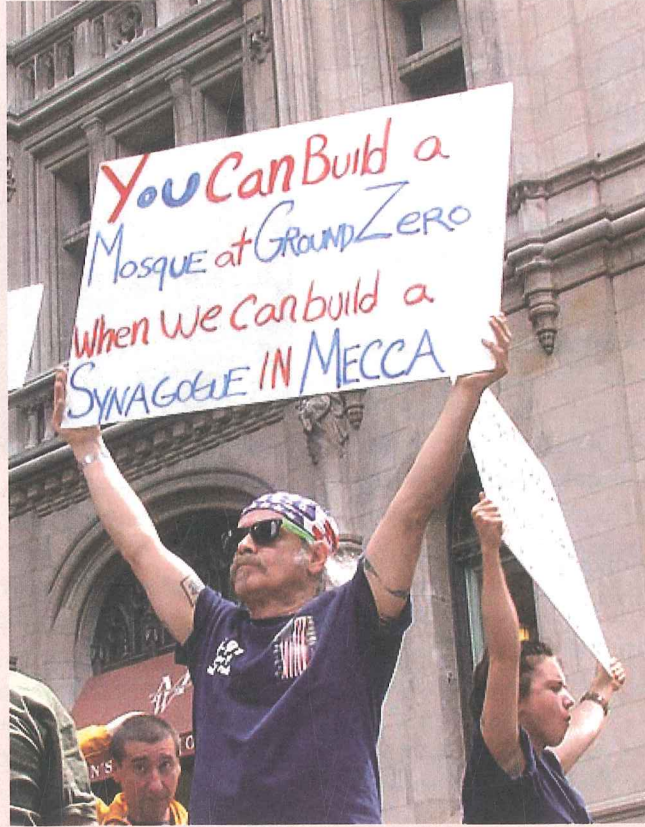
Camii Yapımı Tartışmaları

Sefa Öztürk

ABD'de şu günlerdeki tartışma konusu, 'ground zero' dedikleri yani Türkçeleştirdiğimizde adı sıfır noktası olan bölgeye yapılması planlanan cami. 11 Eylül saldırılarının hedefi olan dünya ticaret merkezinin olduğu bölge. Yani saldırıdan sonra pek çok 'iyi Amerikan vatandaşı'nın öldüğü yer ki bun-

lara saldırılardan sonra ABD kamuoyunda sembolleşen 'kahraman' itfaiye görevlileri de dahil. 11 Eylül'de kaçırılan yolcu uçaklarının canlı yayında çarptığı (bu konuda pek çok teori mevcut olduğundan en bilinen hikayeyi anlatıyorum) binaların alevler içinde kalması, üst katlarda mahsur kalanların kendilerini yüzlerce metreden aşağıya atmaları binalar yıkıldığında ortaya çıkan dev toz bulutunun her yeri yutması ve bundan kaçmaya çalışan kitlenin görüntüleri, bir bütün olarak haberlerin sunulduğu ki burada CNN 'America under attack' 'Amerika saldırı altında' başlığını dalgalanan bir Amerikan bayrağıyla beraber kullanmaktaydı- ile beraber bu travma, hatta hollywoodvari korku filmi, Amerikan popüler kültürünü, iç ve dış politikasını, kamuoyunu kısacası ortalama bir cumhuriyetçi Amerikalının dünyaya bakışını büyük ölçüde etkiledi. Bu anlamda önemli bir yer sıfır noktası, bir müze gibi, pek çok neo-con için bir Auschwitz bir

Pearl Harbor gibi tarihsel ve öfkenin 'uhrevi' hale geldiği yerleri ifade etmekte. Yani bir neo-con için düşman tanımlamasının en net olduğu öfkenin en kristalize olduğu yer. İşte buraya cami yapılması gündemde. Ve tabii ki bu konu kamuoyunda tartışmalara yol açtı. Cami'nin yapılmamasını isteyen bahsedilen kitle ile cami'ye karşı olmayan bir kısım liberal ve Amerikan vatandaşı Müslümanlar bu tartışmanın tarafları.

Biz Mekke'ye bir sinagog didebildiğimizde siz sıfır noktasına cami didebilirsiniz

ya da bir başka deyişle, bir neo-con için düşman tanımlamasının en net olduğu öfkenin en kristalize olduğu yer. İşte buraya cami yapılması gündemde. Ve tabii ki bu konu kamuoyunda tartışmalara yol açtı. Cami'nin yapılmamasını isteyen bahsedilen kitle ile cami'ye karşı olmayan bir kısım liberal ve Amerikan vatandaşı Müslümanlar bu tartışmanın tarafları.

Amerikan kamuoyunda artan muhafazakâr protestolarla birlikte Time dergisi bu tartışmayı kapağına taşıdı 'Amerika islamofobik mi?' başlığı altında. Tarafların argümanları ise Time dergisinin bu sorusuna aslında net bir cevap veriyor. Camiye karşı olan muhafazakâr cumhuriyetçi kesimin argümanlarını protestolarda açtıkları pankartlardaki kilit cümlelerde görebiliyoruz. Burada öne sürülen düşünceler tehlikeli ve bir o kadar da korkutucu bir gerçeği

göstermekte. Doğusunda Atlantik, batısında pasifik okyanusları ile eski dünyaya fiziksel olarak nispeten izole (iletişim teknolojileri ile küresel ölçekte dünya ile bağlantıları olsa da en azından İslam konusunda internetteki sonuçlarla beslenmeleri daha kötü sonuçlar doğurabilir) bu coğrafyanın sakinlerinin önemli bir kısmı, dünyada aşağı yukarı 2 milyar 'mensubu' bulunan bir dini son

“İslam hakkında her şeyi 11 Eylül’de öğrendim”

derece naif bir şekilde bilmeleri şöyle dursun, bu ‘mensup’ların yanı başlarında yaşadıklarının farkında olmasalar gerek!

“İslam hakkında her şeyi 11 Eylül’de öğrendim”¹ yazıyor bir pankartta ve birkaçını daha artarda sıralamak bu kesimin düşüncelerini ana hatlarıyla özetleyecektir:

“3000 kişinin katillerini onurlandırmayın: Zafer Camiine hayır”²

“ ‘Savaş Anıtı’na camiye hayır”³

“Sıfır noktasına cami inşa etmek Auschwitz’e Hitler heykeli dikmek gibidir”⁴

“Biz Mekke’ye bir sinagog dikediğimizde siz sıfır noktasına cami dikebilirsiniz”⁵

“Sıfır noktasına cami: terörizme bir anıt”⁶

“Terörist kulübüne hayır”⁷

Burada ilk olarak bu zihniyete göre caminin ne demek olduğunu sıralayalım: Katilleri onurlandıra-

cak bir anıt, Hitler heykeli, terörizm anıtı ve terörist kulübü... Bütün bu sloganlardaki ana hat bizlere birkaç şey söylemekte; birincisi başta belirtmiş olduğumuz bölgenin uhreviliği yani dokunulmazlığı. İkincisi bölgenin bir savaşı temsil ettiği ki burada kimse dile getirmeye cesaret edemese de dolaylı yollardan; pankartların dilinden ne olduğu ve neye karşı olduğu ortaya çıkıyor. Aynı kesimin kafasında çok belirgin olan İslam=terör denklemi bu argümanlarda görülebiliyor. Şunu da belirtmeliyiz ki bu düşünce biçimine sadece birkaç örnek yukarıda değinilen pankartlar. Bunların ötesinde bu yazının boyutuna sığmayacak pek çok yazarçizer daha ‘usturuplu’ bir şekilde benzer düşünceleri ortaya saçıyor. Bu taife, Kuran-ı Kerim’den

Sıfır noktasına cami inşa etmek Auschwitz’e Hitler heykeli dikmek gibidir

seçme ayetlerle, ki bu ayetler bağlamlarından kopularak sunulmakta diğer bir deyişle nefret söylemine destek olarak pazarlanmakta, tarihsel yaşanmışlıklar göz ardı edilerek (veya tek taraflı okumalarla Bernard Lewis’in ‘The Roots of Muslim Rage’indeki bakış açısının mutlaklaştırılması ile) sanki 1400 yıllık ilahi kelam 11 Eylül 2001’den sonra inmiş gibi yazıp çizmekte, Müslümanlar denilen İslam ‘mensupları’ bu tarihten sonra ortaya çıkmış gibi davranmakta ve nihayetinde bunu illegal bir organizasyon-örgüte yakın bir anlayışla değerlendirmekteler. Ancak şunu da yeniden söylemeliyiz ve hatırlatmalıyız ki bu taife ve takipçileri ABD halkının sadece bir kısmıdır, ama sesi çok duyulan sesini çok duyurabilen bir kısmıdır.

Aslında bu durumun, yani ABD’de var olan ve Avrupa’da göçmen ‘sorunu’ ile artan Müslümanlara yönelik tek tipçi bakış açısı, emperyal dönemde ekonominin temel direği olan ve kapitalist bü-

1 <http://thepeoplescube.com/current-truth/no-mosque-at-ground-zero-protest-6-6-10-t5426.html>

2 http://www.msnbc.msn.com/id/38552243/ns/us_news

3 <http://militantlibertarian.org/2010/07/27/haters-go-after-the-ground-zero-mosque/>

4 <http://jbpaz101.blogspot.com/2010/07/ground-zero-mosque-protest.html>

5 <http://jbpaz101.blogspot.com/2010/07/ground-zero-mosque-protest.html>

6 <http://conservative-outlooks.com/>

7 <http://www.abc.net.au/news/stories/2010/08/23/2990244.htm>

“3000 kişinin katillerini onurlandırmayın Zafer Camine hayır”

yüme için gerekli olan ucuz (bu durumda bedava) iş gücünün sağlayıcısı olan geleneksel ırkçılık ile ciddi akrabaları görülmekte. Siyahların beyin hacimlerinin daha küçük olduğu dolayısıyla daha az zekâ kapasitelerinin olduğu mitiyle zihinlerde kurumsallaştırılan ırkçılık müessesesi 21. yüzyılda da benzer dinamiklerle Müslümanları kafasında bomba taşıyan çirkin sakallılarla karikatürize ederek bizlere 19. yüzyılda karikatürize edilmiş, çoğu kez maymuna benzetilen siyahların halini hatırlatmakta. 20. yüzyılın başlarında ABD’de Jim Crow yasaları ile net bir şekilde gördüğümüz, Ku Klux Klan ile terörize hale gelmiş hiyerarşik vatandaşlık algısının-sisteminin şekil değiştire değiştire geldiği en son hali göstermekte bu tartışma. Siyahların komik ilkel ve geri zekâli olarak stereotipleştirildikleri bir zihin dünyasından yansıyor bugünkü durum. Geçmişten farklı gözükken ancak yeni bir forma bürünmüş bir yaşayış uygulayış bu ırkçılığı. Yazının başında kullandığım iyi Amerikan vatandaşı tanımlaması biraz da bunu belirtmek içindi. Öyle ki bu zihniyet için Roma İmparatorluğu’ndaki iyi Roma vatandaşını yani patrici sınıfına mensup birini öldürmek ile sıradan bir köleyi veya bir plebi öldürmek arasındaki fark gibidir Manhattan’daki ölümlerle Kabil’deki ölümler arasındaki fark. Tıpkı 100 yıl önce New York’taki bir tacirle pamuk tarlası arasındaki bir siyah köle gibi. Bir noktadan baktığımızda o topraklarda sesi en az çıkanların veya seslerini duyurmaya güçleri en az olanların altında ezildiği baskıyı gösteriyor bu tartışma. 9/11’den sonra geçen 10 yılda, savaşlarla birlikte gelen nefret söylemleri altında belki de çok iyi okuyamadığımız bir durum hâkim gözüküyor Amerika’da. Bu durum basitçe

terörist ve Müslüman’ın daha çok birbirleri yerine kullanılır hale gelmesi. Tıpkı bundan 50 yıl önce daha sivil haklar hareketi- Malcolm X ve Martin Luther önderdi bu harekette- kazanımlarını gerçekleştirilmeden ‘rakun’larla beyazlar arasındaki ayırım gibi; veya tam Türkçe karşılığı olmayan ama bir siyah için çok ağır bir manaya gelen ‘nigger’ kelimesi gibi- ki ABD’de örnek vermek için bile kullanılmaktan imtina edilir N-word denilir şimdilerde, daha 40 yıl önceye kadar siyahları tanımlamak için kullanılabilmekteydi- bir Müslüman için ‘terörist’ kelimesi bu duruma benzemeye başladı. Fakat şu an bu eş anlamlılık, kullanılmaktan çekilmiyor. O günlerde de beyazlar ve siyahlar arası eşitliğe inanmayan daha çok güneyli muhafazakâr cumhuriyetçiler bugün 11 Eylül’de aldıkları kozu yine başka bir grup üzerinde baskı kurmaya onların ikinci sınıf pozisyonlarını perçinlemeye ve en alt tabak işlere mahkûm etmeye araç olarak kullanılıyor. Bu nefret söyleminin altında her zamanki gibi güçlünün kendisi için daha çok alan açması ve zayıfı bu süreçte hem kullanıp aynı zamanda o pozisyonda kalmasını sağlamak yatıyor.

Zayıfın zayıf pozisyonda kalmasını sağlamak bağlamında bir zihniyeti anlamak açısından şu günlerde internette dolaşan ana fikri ‘tehlikenin farkında mısınız?’ olan Amerika menşeli ‘muslim demographics’ videosu gerçekten incelenmeye değer. Videoda Avrupa’daki ‘yerli’ beyaz nüfus ile göçmen Müslüman nüfusun artış hızları karşılaştırılıyor ve ortaya çıkan tehlike konusunda hükümetler ve ‘anavatan’ yani ABD halkı ve hükümeti önlem alması konusunda uyarılıyor. Alınacak önlemler ne olabilir düşündüğümüzde bahsedilen zihniyetin gerisindeki Auschwitz ve Hitler rahatlıkla görülebilir.

ABD’deki son durum gerçekten sorunlu. Geleneksel ırkçılık döneminden kalma bir zihniyetle aynı mekanizmaya sahip neo-con düşüncesi. Yani ehilleştirilmesi ve uygarlaştırılması gereken kişiler olarak bakıyor yani başında yaşayan insanlara. Tıpkı o dönemdeki gibi ortaya bir hiyerarşi koyuyor ve kendisini üste konumlandırıyor. En tehlikelisi ise sarf ettiği cümlelerin ve ortaya koyduğu düşmanlığın muhatabının yaklaşık 2 milyar kişi olduğunun farkında olunulmaması daha çok son on yılda başka bir gezegenden getirilmiş ufak kolonilerden bahsediyormuş gibi bir ağırlığa sahip neo-con düşüncesi. Şu açık ki dünya Atlantik’in öbür ucundan buradaki gibi gözüküyor.

ramazan

Şeymanur Ekren

Ramazan, kelime anlamı ile “yaz sonunda güz mevsiminin evvelinde yağıp yeryüzünü tozdan temizleyen yağmur”. Yani Ramazan: her türlü kirden, cahiliyeden arınma mevsimi.

Peki, biz cahiliyenin kirli havasından Ramazan ile temizlenip, sonrasında vahiy iklimine girebiliyor muyuz? Ruhlardaki ve amellerdeki çölleşmeyi, Ramazan ile giderebiliyor, bu aydan aldığımız şevkle tüm bir yılı Ramazanlaştırabiliyor muyuz? Vahiy tekrar ve tekrar her birimizin hayatına inebiliyor mu? İniyorsa, sonrasında da ona sarılıp, tekrar kirlenmemek için elimizden geleni yapabiliyor muyuz?

Öyleyse müminler için nedir Ramazan’ın anlamı?

“O Ramazan ayı ki, Kur’an onda indirilmiştir...” (Bakara 185)

Bir ay düşünün ki insanoğlu hidayet kaynağıyla tanışıyor, tüm hayır kapıları açılıp, kötülüğe sevk eden her şey bağlanıyor.¹ Hayata bağlanırken ihmal ettiğimiz, bizi esas hayata bağlayan Kuran’la ilişkimizin artmasını, okumalarımızın ve tefekkürümüzün derinlik kazanmasını sağlıyor. Kuran onda her bir mümine tekrar iniyor.

İşte Ramazan, mümin kulun önünde bir sürü doğru ve tek bir yanlışın olduğu bir sınav adeta. Ve o tek yanlış, yani Ramazan’ın farkında olmama-yı veya olduğunu zannedip, gereğini yapmamayı seçmediğimiz sürece bu aydan tertemiz bir şekilde çıkmamak mümkün değil. Zira Rabbimiz bizi pek çok kirden en güzel şekilde koruyacak ibadeti de Ramazanın içinde bize bahsetmiş:

“Ey iman edenler! Sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de oruç farz kılındı. Ta ki korunasınız.” (Bakara 183)

İşte esas yapmamız gereken faziletine inanarak ve karşılığını sadece Allah’tan bekleyerek oruç tutmak, karşılığında geçmiş günahlarımızın bağışlanacağı müjdesine dayanarak². Zira peygamberimiz (sav) şöyle buyuruyor:

“Aziz ve celil olan Allah ‘İnsanın oruç dışında her ameli kendisi içindir. Oruç benim içindir, mükâfatını da ben vereceğim’ buyurmuştur. Oruç kalkandır. Biriniz oruç tuttuğu gün kötü söz söylemesin ve kavga etmesin. Şayet biri kendisine söver ya da çatarsa: ‘Ben oruçluyum’ desin. Muhammed’in (s.a.v.) canı kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, oruçlunun ağız kokusu, Allah katında misk kokusundan daha güzeldir. Oruçlunun rahatlayacağı iki sevinç anı vardır: Birisi iftar ettiği zaman, diğeri de orucunun sevabıyla Rabbine kavuştuğu andır.”³

İşte Ramazan’da orucuyla bileniyor mümin ve toplu bir seferberliğin içine giriyor kardeşleriyle. Rabbine yakın duruyor, O’na dayanmanın, O’na yakın olmanın hazzını tadıyor. Hareketlerine söylediklerine daha çok dikkat ediyor. Daha da önemlisi ibadeti hayatın merkezine koyuyor ve alışılmış olan hayatın dışına çıkıyor. Hayat sürüp giderken araya giren ibadetlerin yerini, ibadet merkezli ve ona göre tanzim edilmiş bir hayat alıyor. Ramazan ve oruç vesilesiyle hem adımlarını sağlamlaştırıp, hızlandırabiliyor hem de zaaflarından kurtulup özgürleşebiliyor.

Ramazanın tamamı tüm bunlar için bir fırsatken, ayrıca içinde bin aydan daha hayırlı bir geceyi de barındırıyor, Kadir gecesini. Resul-i Ekrem (s.a.v) buyuruyor ki:

“Kim Kadir Gecesi’nde inanarak, ihlâs ile o geceyi ibadetle geçirirse, geçmiş günahları bağışlanır” ve “Kadir Gecesi yatsı namazında cemaatte hazır bulunan, ondan nasibini almıştır.”

Müminlerin annesi Hz.Aişe (r.a.) şöyle diyor:

-Dedim ki: Ya Resullullah, Kadir Gecesi’ni bilirsem onda ne şekilde dua edeyim? Şöyle buyurdu:

-Allah’ım sen affedicisin, affi seversin, beni affeyle.

Sonbahar öncesi yağıp, tozu, kiri temizleyen yağmurdu ya Ramazan, işte tüm geceleri ve özelden Kadir gecesiyile üzerimizde biriken, kalbimize işleyen tüm kirleri de arındırıyor. Yeter ki nasıl geçireceğimizi bilelim, yeter ki kirlerimizin farkında bir şekilde affa talip olalım.

Peygamberimiz (sav) de Ramazan gecelerinin nasıl geçirilebileceği ve Allah’ın affından ve bu yağmurun rahmetinden en iyi nasıl faydalanabileceğimiz noktasında bize en güzel örneklği oluşturuyor. Onun hayatına baktığımızda Ramazan gecelerini ibadet ve duayla geçirdiğini görüyoruz. Birçok rivayette peygamberimizin (sav) geceleri Rabbine ayırıp, bir süre istirahat ettikten sonra uyanıp, namazla, zikirle, istiğfarla ve dua ile meşgul olduğu geçiyor. Ramazan ayının son on günü girince de ibadetlerini daha da yoğunlaştırıyor, ailesini de ihmal etmeyip, onlarla birlikte ibadet ediyor.

Hız. Aişe (ra) Peygamberimizin (sav) bu uygulamasını şöyle anlatıyor: “Ramazan’ın son on günü girince Resullullah (a.s.m.) geceleri ibadetle değerlendirirdi. Ailesini de ibadet etmeleri için uyardırırdı. İbadet için diğer zamanlardan daha fazla gayret gösterirdi.”⁴

İşte bunu örnek alan mümin de gündüzlerini oruçla zenginleştirdiği gibi gecelerini de ibadetle zenginleştiriyor. Tüm bunları da tek başına değil, mümin kardeşleriyle beraber yapıyor. Yani oruç dünyevileşmenin, bireyselleşmenin karşısında da

müminler için bir kalkan oluşturuyor. Allah’ın ona bahsettiği nimetleri sadece O’nun rızası için terk ederken, o nimetlere tekrar kavuştuğunda da yalnız olmamayı tercih ediyor. Zira Resullullah (sav), oruçlunun iki sevinçten birine kavuştuğu iftar anını (ve o sevinci de) mümin kardeşiyle paylaşmasını tavsiye ediyor:

“Kim bir Müslüman kardeşine iftar vakti yemek yedirse, onun sevabı kadar da kendisine sevap yazılır. Yemek yedirdiği kimselerin sevabından da hiçbir şey eksilmez.”⁵

Tüm bunları yaparken, yani maddi manevi kirlere arınırken de, oruçlu geçirdiği her gün için kabul olunacak bir duayla müjdeleniyor:

“Her oruç tutan kulun iftar vaktinde kabul olunacak bir duası vardır. Duasının karşılığı mükâfat olarak ya dünyada verilir veya âhirette ebedi bir surette ihsan edilir.”⁶

Peki, tüm bu müjdeler ve tertemiz bir şekilde bu aydan çıkmak, hayatımızı ramazanlaştırıp, gündüzümüzü ve gecemizi ibadet merkezli yaşamak varken biz müminler ne yapıyoruz?

Oruca niyetlenip de aç kalanlardan mıyız yoksa? Veya oruçla sadece midesini bağlayıp, gözünü, gönlünü ve dilini koruyamayanlardan mıyız? Yoksa Ramazan’ın getirdiği muhabbeti, paylaşımı yanlış anlayıp, iftar iftar gezerken gerçek Ramazan’ı atlıyor muyuz?

Zincirlere vurulan şeytanlara bizim de dur dememizin vakti gelmedi mi? Oruçla gerçek açlığa son vermek ve Ramazan’la tertemiz kalmak, tüm şeytanları bağlamak için, umudu neden bir dahaki Ramazan’a bırakalım? Oysa şimdi yıkanıp, arınmanın tam zamanı!!

(1) (Buhârî, Savm 5; Müslim Siyam 1,2,4,5)

(2) (Buhârî, İman 28, Savm 6; Müslim, Siyam 203)

(3) (Buhârî, Savm 9; Müslim, Siyam 163)

(4) (Müslim, İtikâf:7.)

(5) (Tirmizî, Savm: 82; İbni Mâce, Siyam: 70)

(6) (Kenzü’l-Ummal, 3:328)

Celile Günseli

Şimdi **PAKİSTAN** İçin Dua Zamanı

Pakistan çok zor günler yaşadı. Yaşamaya da devam ediyor. Zaman geçtikçe bizler unutuyoruz olanları, ama onlar için zaman hiçbir şeyi değiştirmede. Yaşadıklarını tekrar yaşama ihtimalleri var hala. Hala tüm sevdiklerini, hayallerini “sele” kaptırma ihtimalleri var. Tüm bu iç kemiren yürek yakan ihtimaller karşısında zamanın ve mekânın Rabbine teslim oluş var Pakistan’da. “O’ndan geldik yine O’na döneceğiz tevekkülü var. Tüm gözyaşlarının ardında “teslim olduk, İslam üzerine olduk” teslimiyeti var.

Birçok insan hayatını kaybetti, birçok kardeşimiz, Pakistanımız, hani şu komşumuz Afganistan’ın ötesindeki Pakistan. Hani Amerika’nın bolca karıştırdığı topraklarda, kardeşi kardeşe öldürttüğü topraklarda... Muhammed İkbâl’in ilk rüyasını gördüğü diyarda... O kardeşlerimiz Allah’ın izniyle bu dünyadaki sınavlarını tamamladılar. Takdir-i İlahî’ye teslim oldular. Geriye kalanlar için ise Hz. Eyüp sabrı gerekiyor şimdi. Maddi ve manevi yıkılışın ardından, artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak ümitsizliğinin ardından “O ol der ve oluverir” ayetini daha çok hatırlamak gerekiyor. O ol der ve her şey eskisinden daha güzel olur, O ol der tüm üzüntüler, kötü hatıralar bir kenara gömülüp yeniden başlanır hayata.

Ya bizler için? Ne değişti hayatımızda Pakistan’dan önce Pakistan’dan sonra? Ne yaptık? Sadece birkaç gün gözyaşı döküp, Allah yardımcılarını olsunla mı yetindik. Ya da bir yardım ku-

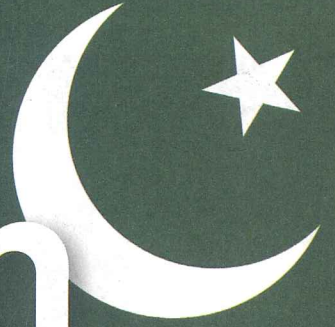
ruluşuna bir kereliğine mahsus, o görkemli iftar sofralarına harcadığımız paranın yarısı kadar bir miktar gönderip vicdanımızı mı tatmin ettik? İslam inşa eder, geçmişin tüm harabelerini yıkıp yerine “hak” olanı koyar. Yaşadığı her olay, insana kılavuzdur İslam’da. Yaşadığımız her olay bir ayeti daha hayata geçirmek içindir. Kuran’ı yaşamak için. Biz kendimizi inşa ettik mi peki bu acı karşısında, bu acı bizi daha iyi bir Müslüman yaptı mı? Hangi ayetleri hatırladık? Hangisini sadece okuyup geçmiş yıllarca.

Bu acı, bizi daha çok bilgi sahibi kılmalı Pakistan hakkında. Daha çok okumalı ve daha çok öğrenmeliyiz. Sadece paraya, ilaca, yemeğe muhtaç bir ülke olmamalı Pakistan zihinlerimizde. Elbette infak zamanı şimdi, düşünmeden hesaplama zamanı. Malımızın mülkümüzün bizi bu dünyaya bağlayan her maddi bağın bir gün sular altında kalacağını düşünme zamanı. Bunun için daha çok yardım zamanı, kardeşlik zamanı. Ama tüm bu maddi yardımların ötesinde Pakistan’ı dert edinme zamanı. O topraklarda oynanan oyunları bilme zamanı. Bir başkasının ülkesi gibi görmeden “bizim” olana sahip olma zamanı, ümmet bilincini diri tutma zamanı. Sadece yardımlarımızla değil, dualarımızla. Müminin silahı olan dualarla, Pakistan’ın dirilişi için, kendini tutsak ettiği tüm zincirlerden kurtulması için dua zamanı. Tüm realiteleri bir yana atarak, tüm sebep sonuç ilişkilerini, sadece Allah’a güvenerek dua etmek.

Şimdi Pakistan için dua zamanı...

Temiz İnsanlar Topluluğu;

Pakistan

Pakistan, resmî adıyla Pakistan İslam Cumhuriyeti, Güney Asya'da bir ülkedir. Umman Denizi'ne 1046 km. kıyısı vardır. Batısında Afganistan ve İran, kuzeyinde Çin, doğusunda Hindistan vardır. Pakistan, kayıtlardan ulaşılabildiği kadarıyla ise tarihi geçmiş M.Ö. 3 bin yılına kadar uzanan bir ülkedir. Buradaki Büyük İndüs Vadisi Uygarlığı, Moenjodaro ve Harappa'daki kalıntılarda bulunan eski eserlerde kendini göstermiştir. Bu tarih, Mısır'da Nil nehri ve Mezopotamya'da Fırat nehri çevresinde gelişen uygarlıklarla aynı döneme rastlamaktadır. Şimdi ki Pakistan'ın kuzeyinde bulunan Moenjodaro uygarlığı parlak döneminde çok gelişmiş yaya yolları, tarım ve ticarete dayalı yaşam tarzı ve kültürü ile hala gizemini koruduğu söylenir.

Müslümanlığın Güney Asya'da kitlesel yayılışı 11. yüzyılda Gazneliler Devleti'nin kurulması ile başlamıştır. Pakistan'da da bu durumun yaşanması aynı tarihlere rastlar. 1000-1026 yıllarında Pencap'a yaptığı akınlarla İslamiyet'i alt-kıtaya sokan Gazneli Mahmud döneminde, özellikle Sufi düşüncesine bağlı İslam bilginleri bölgede

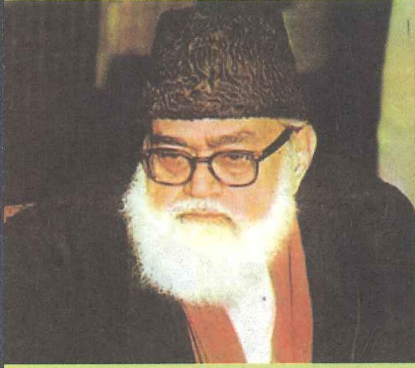

Betül Babacan

İslamiyet'in yayılmasında etkili olmuşlardır. En başta belirttiğimiz gibi bu bölgeyle alakalı bulgular M.Ö. 3 binli yıllara dayanmaktadır; o zamandan İslamiyet gelinceye kadar ki süreçte farklı düşüncelerin ve güçlerin etkisiyle Ar-

yan Dönemi, Roma Dönemi, Budist Dönem ve Gandhara Dönemi gibi değişik süreçler de yaşanmıştır.

İngilizlerin bölgeye ilk gelişleri ise 17. yy. başlarında Ekber Şah dönemine rastlar. İngiliz Krallığı'nın bölgeye bir elçi göndermesinden sonra kurulan ünlü "British East India Company" zamanla gücünü arttırarak gelecek imparatorluğun temellerini atmıştır. 18. yy. ortalarında aynı bölgede güç ve söz sahibi olmak isteyen Moğolların güçlerini giderek kaybetmelerini fırsat bilerek ticari çıkarlarını korumak gerekçesiyle İngilizler bölgede kuvvet bulundurmaya başladılar. 1757 yılında ilk kez karşı karşıya gelen İngilizler ve Moğollar arasındaki ilk çatışmalar İngilizlerin üstünlüğüyle sona ermiş, bu olaydan sonra İngilizler hemen her bölgede genişleyerek ilerlemiş ve 1858-1859 yıllarında ilk bağımsızlık savaşı olarak da tanımlanan geniş

Pakistan'da İslami Hareket

Pakistan'daki İslâmi cemaatlerin en güçlü olanı Cemaati İslâmiyye'dir. Bu cemaatin temelleri daha Pakistan kurulmadan önce, 26 Ağustos 1941'de İmam Ebu'l-A'la el-Mevdudi ve

75 arkadaşı tarafından Lahor'da atıldı. Cemaat düşünce ve çalışma sistemi yönünden Müslüman Kardeşler cemaatine çok yakındır. Ancak bu cemaatin bir kolu değildir. Cemaati İslâmiye'nin Keşmir, Hindistan ve Bangladeş'te de faaliyetleri vardır. İlk emiri kurucusu olan Ebu'l-A'la el-Mevdudi'ydi. Onun 1972'de hastalığı dolayısıyla cemaatle ilgilenememesi üzerine emirliğe Tufeyl Muhammed seçildi. Onun 1987'de yaşlılığı ve hastalığı dolayısıyla bu görevi bırakmasından sonra da hâlen bu görevi yürütmekte olan Kadı Hüseyin Ahmed emirliğe seçildi. Cemaati İslâmiye'nin amacı Pakistan'a İslâm düzenini hâkim kılmaktır. Eğitim faaliyetlerine ağırlık vermektedir. 1993 seçimlerinden önce Pakistan İslâmi Cephe Partisi adıyla bir siyasi parti de kurarak seçime katıldı. Ancak seçim sonuçları cemaatin halk tabanına kendini yeterince tanıtamamış olduğunu ortaya çıkardı. 1997 seçimlerinden elde ettiği sonuç 1993 seçimlerine nispetle daha iyiydi. Üniversite gençliği arasında ise güçlüdür. Cemaate bağlı Pakistan Müslüman Öğrenciler Birliği ülkenin en güçlü örgütüdür.

Halk içinde Cemaati İslâmiye'den sonra en geniş desteğe sahip olan İslâmi grup Tebliğ Cemaati'dir. Bu cemaat üniversite gençliği arasında etkili olmasa da halk arasında daha geniş bir desteğe sahiptir. Tebliğ Cemaati'nin en önemli özelliği sünnete ağırlık vermesi ve siyasi faaliyetlerden uzak durmasıdır. Pakistan'da oy kullanma oranının düşük olmasında bu cemaatin etkisi büyüktür. Tebliğ Cemaati'nin taraftarlarını siyasetten uzak durmaya ve oy vermemeye yöneltmesi 1993 seçimlerinde Benazir Butto'nun çok isine yararıdır.

çaplı bir ayaklanma, şirketin yönetimindeki toprakların İngiliz Krallığı yönetimine geçmesi ile sonuçlanmıştır. 1858 yılında İngiltere Parlamentosu Hindistan'ın İngiliz Krallığı yönetimine alındığına dair bir kanunu kabul etmiştir.

Müslümanlar, İngiliz döneminde İngilizlerin 'böl ve yönet' politikası uygulamalarına kurban gitmiş ve hep kayırılan azınlık statüsünde bulunmayı tercih etmişlerdir. Sir Syed Ahmed Khan, kurduğu "Aligarh Birliği" ile ilk İslami hareketi başlatan kişidir. Hindistan'da Kongre Partisi'nin bağımsızlık mücadelesi verdiği günlerde "İslam Birliği" partinin önemli bir kesimini oluşturmuştur. Müslümanlar, Kongre Partisi'nin bir Hindu politik hareketi haline gelmesiyle, İngiliz demokratik sisteminin sağladığı hakların da katkısıyla kendi din, kültür ve yaşam tarzlarını korumak amacıyla Hindistan'dan bağlarını kopartmışlardır. Sir Seyyid Ahmed Han, Ağa Han gibi liderlerin öncülüğünde Hint Müslümanları 1906 yılında "Tüm Hindistan Müslüman Ligi" (All Indian Muslim League) Partisi'ni kurmuşlardır.

Müslüman Ligi'nin Muhammed Ali Cinnah'ın başkanlığındaki 23 Mart 1940 tarihli oturumunda Hindistan'ın Müslümanlar ve Gayrimüslimler arasında bölünmesi kararı alınmıştır. 23 Mart halen, Pakistan'da, "Pakistan Günü" olarak kutlanmaktadır. "Pakistan" Urdu dilinde ve Fars dilinde "Pak ülke" anlamına gelmektedir ve Pakistan, Pencap, Afgan, Keşmir, Sind ve Belucistan isimlerinin başharflerinin yan yana gelmesinden meydana gelmiştir.

14 Ağustos 1947 yılında Muhammed Ali Cinnah, Pakistan Genel Valisi olmuş ve Pakistan bağımsızlığını kazanmıştır. Bihare, milyonlarca Müslüman, Hindu ve Sih'in karşılıklı göçü başlamış, toplam 12

milyon civarında kişi sınırın iki tarafında yer değiştirmiştir.

1971'e kadar Pakistan bugünkü Pakistan (Batı Pakistan) ve Bangladeş (Doğu Pakistan) topraklarından oluşmaktaydı. Hindistan ve İngiltere'nin de etkisiyle 1971 yılındaki iç savaştan sonra Doğu Pakistan Bangladeş adında bağımsızlığını ilan etti. Bu savaştan sonra Pakistan ile Bangladeş'in arası düzelmedi.

Batı Pakistan'da Zülfikar Ali Butto 1977'ye kadar hükümette kalmıştı. Bu tarihte yapılan seçimleri kazanmış gibi görünen gene Butto'ydu. Ancak General Ziya ül Hak, bir askeri darbe yaparak seçimlere hile karıştırdığı ve muhaliflerinin öldürülmesinde rol oynadığı gerekçeleriyle Butto'yu iktidardan indirmiştir. Yapılan mahkemeler sonunda Zulfikar Ali Butto suçlu bulunarak tüm dünya kamuoyunun karşı çıkmasına rağmen 1979 tarihinde idam edilmiştir.

1988 yılına kadar yönetimde kalan General Ziya-ül Hak ülkede sıkıyönetim uygulamıştır. Ancak Hindistan ile ilişkilerin en ılımlı olduğu dönem de bu yıllardır. Bu dönemde ülkede dini kurallara dayalı bir yönetim biçimi izlendi ve ülkede zaten güçlü olan tarikatlar, din okulları ve İslami cemaatler iyice güçlendi.

1979 yılında Soğuk Savaş dönemi süper güçlerinden birisi olan Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a işgal müdahalesi, Pakistan'ın önemini uluslararası platformda artırmış ve o dönem devlet başkanını olan General Ziyaül Hak, bundan ülkesi adına yeterince istifade etmiştir. Pakistan'ın etkili katkıları ve köprü işlevini gerektiğinde yerine getirmiş olması, Sovyetler'e karşı Afgan Savaşı'nın kazanılmasına önemli bir etken olmuştur. Konjonktürü iyi değerlendiren Ziyaül Hak, bu fırsattan istifade Batılıların "İslam Bombası" olarak nitelediği nükleer güç olma aşamasını tamamlamış ve ülkeyi nükleer ülkeler sınıfına sokmuştur.

Ziya-ül Hakk'ın kaza mı yoksa suikast mı olduğu hala tartışılan ölümünden sonra Zülfikar Ali Butto'nun kızı Benazir Butto, seçimleri açık fark-

la kazanmış ve ilk kez bir Müslüman ülkede bir kadın, başbakan olmuştur. Ancak adının birçok yol-suzluğa karıştığı vb. gerekçelerle iktidarı sadece sekiz ay sürmüştür.

Ülkede 1999 yılında gerçekleşen askeri darbe ile Pervez Müşerref tüm yetkileri kendisinde toplamıştır. 2008 Ocak'ta genel seçimlere gidilmesi kararı alınmıştır. Sürgünde bulunan eski başbakan Benazir Butto 2007 Ekimde ülkesine dönmüş ve döndüğünde düzenlenen saldırıdan yara almadan kurtulurken, 140 civarında kişi ölmüştür. Bundan sonra karışıklıklar devam ederken olağanüstü hal ilan edilmiş ancak 1 ay sonra kaldırılmıştır. Bu süreçte sürgünde bulunan muhalefet lideri Navaz Şerif'te ülkesine dönmüştür. Aralık 2007 Pakistan için çok kötü bir dönem olmuş ve Benazir Butto öldürülmüştür. Butto'nun ölümünden sonra yaşanan şiddet olaylarında onlarca kişi ölmüş, milyonlarca dolarlık maddi hasar meydana gelmiştir. Bunun üzerine seçimler Şubat 2008'e ertelenmiştir. Ertelenen seçimler 18 Şubat 2008'de yapılmış ve devlet başkanı Müşerref'in partisi yenilgiye uğrarken Buttoların partisi birinci, Navaz Şerif'in partisi ise ikinci olmuştur. Buna rağmen Müşerref önce devlet başkanlığı görevini sürdüreceğini açıklamakla beraber, fakat sonra ordunun desteğini kaybeden Pervez Müşerref 18 Ağustos 2008 de Devlet Başkanlığı görevinden istifa etmiştir. Amerika Birleşik Devletleri'nin diplomatik baskısıyla Pakistan dindar kesime savaş açmıştır. Pakistan'da dindar köyleri Amerikan insansız uçakları ve Pakistan hava kuvvetleri bombalamıştır. Eskiden radikal islamın merkezi olan medreseler bombalanarak, aşiretler bölgesi kısmen kontrol altına alınmıştır.

Ve Pakistan halkı, özellikle de son yıllarda, farklı felaketlerle imtihan olan bir halk olarak karşımızda... 2008 de meydana gelen şiddetli deprem sonrasında tam olarak toparlanamamışken geçtiğimiz aylarda yaşanan sel baskınlarıyla halk ciddi bir yokluğun ve sefaletin kucağına düştü. Dualarımızda kardeşlerimize de yer vermek duasıyla...

İstanbul Teknik Üniversitesi **Birgül Erorhan**

Ben İTÜ Elektronik ve Haberleşme Mühendisliği bölümündeyim (Telekomünikasyon Müh.). Fakültem Maslak'ta, Elektrik-Elektronik fakültesi. İTÜ'de bölüm dersleriniz hariç her fakülteden ders seçebiliyorsunuz, bu da bazı başka kampüslerden kendi öğrencilerini kabul etmeyen üniversitelerin aksine okulunuzun her fakültesinde bulunabilme imkânı sağlıyor size. Birinci sınıfta 'havuz dersleri' olarak adlandırdığımız, birçok bölümün genelde ortak aldığı dersler var ve bu da çeşitli bölümlerden öğrencilerle tanışma fırsatı sunuyor. İkinci sınıftan itibaren yavaş yavaş bölümdeşlerinizle daha çok ortak dersiniz oluyor. Verilen eğitimin kalitesi de zaten biliniyor.

Başörtülü öğrenciler için konuyu ele alırsak, örtüye izin verilmiyor ancak genel olarak Mimarlık Fakültesi hariç şapkaya sorun çıkaran hocaların sayısı az. Özellikle Elektrik-Elektronik Fakültesi'nde sorun çıkaran veya başörtülü olduğunu anlayıp öğrenciye kişisel olarak sorun çıkaran (notlarda vs.) hiç hoca yok diyebilirim sanırım. Ama başörtüsü serbestliği olan üniversiteler varken bunlar ne derece bahsedilesidir tartışılır.

Genel olarak baktığımızda, İTÜ eğitim ve öğrenciye sunulan olanaklar açısından öğrenciyi mutlu eden bir okuldur diyebilirim. Herkese yeni okulu ve eğitim-öğretim yılının hayırlar getirmesi temennisiyle...

Yıldız Teknik Üniversitesi **Hanife Büşra**

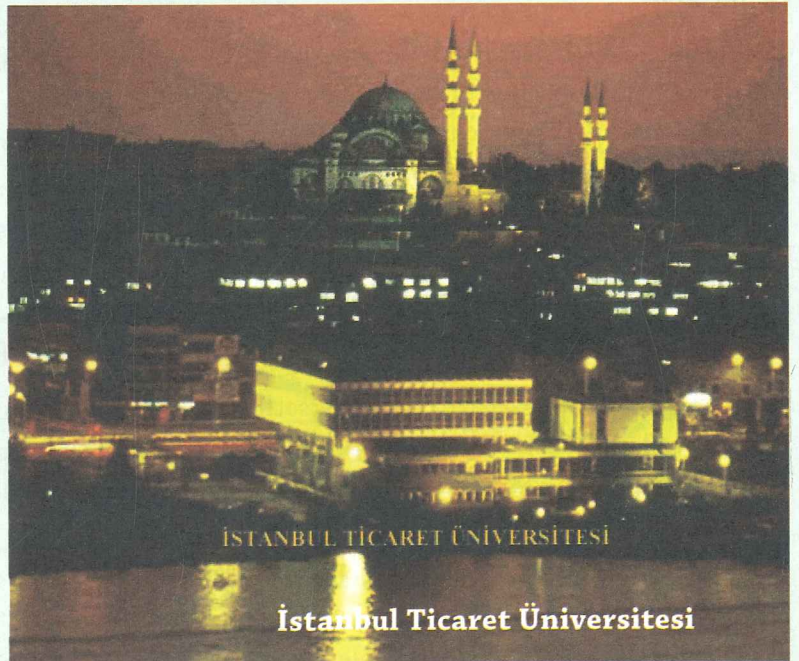
Yıldız Teknik Üniversitesi bilindiği üzere Türkiye'nin köklü okullarından biri. Merkez Yıldız'da olmak üzere Davutpaşa ve Ayazağa'da bulunan üç kampüsüyle eğitim alanındaki yerini bir asırdır korumakta. Teknik okul olması sebebiyle, daha çok mühendislik ve sayısal bölümlerde

kampüs no ları

Nihal Açıkel

adını duyurmuş olmasına karşın, son yıllarda açılan Türk Dili ve Edebiyatı, Felsefe gibi bölümler de dikkat çekmekte ki bu durum okuldaki öğrenci profiline çeşitlenmesine vesile oluyor ve mevcut bulunan birçok kulüple paylaşımın artması sağlanıyor. Bununla birlikte, İngilizce hazırlık sınıfının zorunlu olması ancak derslerin Türkçe olması yabancı dilin gelişimi ve kullanımını açısından olumsuz sonuçlar doğurabiliyor. Fakat birçok açıdan öğrencinin ihtiyacını karşılamayı hedefleyen üniversite olabilme yolunda yeni adımlar da atılmıyor değil. Davutpaşa Kampüsü'nde yeni yapı-

İSTANBUL TİCARET ÜNİVERSİTESİ

İstanbul Ticaret Üniversitesi

lan yurt, Teknopark, kütüphane ve mescit öğrencilerin hayatını kolaylaştırmayı amaçlayan yapılardan sadece birkaçı. Aynı zamanda tarihi binalarda öğrenim görebilme şansını yakalamak, günümüzde sayısı giderek artan apartman tipi üniversiteler göz önünde bulundurulursa, bambaşka bir duygu olsa gerek.

İstanbul Bilgi Üniversitesi **Senanur Avcı**

İstanbul Bilgi Üniversitesi yeni fakat her gün büyüyen bir üniversite. Özellikle bu sene açılan Mimarlık ve Mühendislik bölümleriyle başörtülü arkadaşlara bu alanda bir fırsat daha sunduğunu söyleyebilirim. Başta Fen-Edebiyat Fakültesi ve İletişim Fakültesi'nde oldukça başarılı olan okulumuzun Mimarlık Fakültesi de şimdiden oldukça kaliteli bir eğitim vereceğinin sinyallerini veriyor. Sosyal anlamda pek hareketlilik göstermeyen okul her türlü girişimi desteklemeye çalışıyor.

Fatih Üniversitesi **Ulya Farırmaz**

Üniversitemiz çok eski ve köklü bir üniversite olmamasına rağmen gerek akademik kadrosuyla gerekse teknik donanımlarıyla birçok üniversiteye fark atmış ve iyi üniversiteler arasında yerini almış durumda. Okul kampüsünün şehre uzaklığı -Mecidiyeköy'den yaklaşık 40 dakika- bir dezavantaj gibi görünse de birçok fakültenin bir arada bulunması öğrencilere en iyi hocalardan arzu ettikleri dersleri almaları avantajını sağlıyor. Üniversitemizin öğretim kadrosunda yer alan hocalarımız her zaman öğrenciden yana bir politika izleyen samimi insanlar. Bunların yanında üniversitemizde bulunan Öğrenci Konseyi sayesinde üniversite ile ilgili bütün taleplerimiz en kısa sürede ve en olabir şekilde karşılanıyor. Ayrıca sene içinde konserler, geziler, milli ve uluslararası kongreler, konferanslar

İstanbul Teknik Üniversitesi

ve gibi etkinlikler sıkça yapılıyor. Ve üniversite başarılı öğrencilere Erasmus (uluslararası öğrenci değişimi programı) ve yurtdışında staj imkânları sunuyor.

İstanbul Ticaret Üniversitesi **Begüm Kahraman**

İstanbul Ticaret Üniversitesi, gelişen yapısıyla kendini geliştirmek isteyen öğrencilere kapısını açmış vaziyette. Okulun en önemli vaatlerinden biri de özgürlükçü ortamı. Bu üniversitede kendinizi hep buralıymış gibi hissedersiniz. 'İçinden İstanbul geçen üniversite' (çünkü 3 kampüs de İstanbul'un tam ortasında: Üsküdar, Eminönü ve Küçükyalı) gençlere sağlam, donanımlı bir gelecek ve rahat, beklentileri karşılayan bir üniversite yaşamı vaat ediyor."

Yıldız Teknik Üniversitesi

ÜNİVERSİTE

HAYATINA ADIM ATANLARA

Betül Tuncel

Üniversiteyi kazandığımıza dair okuldan gelen “Hoş geldiniz” mektubu sanırım herkesin en mutlu olduğu ya da kendiyile en çok gurur duyduğu anlardan biridir. Sonrasındaki kayıt heyecanı... Neyi, nerede, nasıl, ne zaman yapacağımız ile ilgili ne kadar açıklama yapılsa da o an gelip yapmadan kafamızdan soru işaretlerinin gitmeyişi, arkadaş ortamının nasıl olacağı, düşüncelerimizin uyuşacağı arkadaşları bulup bulamayacağımız konusundaki endişelerimiz, hep başkalarıyla paylaşsak da azalmayan kaygılarımızdır.

Hele bir de başörtülüyssek her şeyi daha çok dert ediyor oluyoruz. Acaba kampüse girmeden açtırlar mı? Ne yapacağım? Kayıt olurken açtırlar mı? Şapkaya izin verirler mi? Şapkalı veya açık olarak girilince kampüse, zaten yabancı olduğunuz bir ortamda kendiniz gibi olamamanın verdiği hislerle daha da yabancı hissetme durumu söz konusu oluyor.

Üniversiteye kayıt anı geldiğinde babamla beraber ve örtülü olarak İTÜ'nün Maslak Kampüsü'ne gitmiştim. Çantama ne olur ne olmaz diyerek bir şapka almıştım. Açmamı isterlerse tuvaleti soracaktım, kendime güvenecek, başım dik duracaktım. Kayıt gününün tek kapalı bendim, birkaç şapkalı kız hatırlıyorum. Bakışlar üzerimizde gezindi tabi ki. Fakat bu bir sorun olmadı. Sıram geldiğinde masaya gittim, belgelerimi verdim kalbim pırpır atıyordu. Hem evraklarımın eksiksizliği, hem kimsenin bana

müdahale etmemesi bana çifte mutluluk yaşattı. Kayıt öncesindeki endişelerimin boşuna olduğunu, başımı açıp-açmamak konusundaki tereddütlerimin ne kadar yersiz olduğunu anladım (liseden gelen bir alışkanlıktı belki). Sonraki yıllarda üniversitenin el verdiği kampüslerinde başörtü üzerine şapka, uyarıldıklarım da şapka-şal, daha da izin verilmeyen fakültelerinde (Mimarlık Fakültesi) başımı açarak okumaya devam ettim-ediyorum.

Üniversitenin bize duygusal, fiziksel, maddi-manevi kattıklarından bahsedecek olursak ilk yıllarındaki gözlemlerimiz önemli bir adım olur. Evet, üniversitede yeniyiz, fakat herkes yeni! Çoğumuzun ailesinden uzak geçirdiği ilk

anlar. Şehir dışından gelenlerin daha çok yurtlarda kalmayı tercih ettiği bir yıl. Sonraki yıllarda öğrenciler hayata alıştıkça yurt hayatı zor geliyor ve evlere geçmeye başlıyorlar.

Hazırlık sınıfı okutulan üniversitelerin ilk yılı hayatımızda geçirdiğimiz en içi boş yıldır birçoğumuz için. Yeni arkadaşlıkların en sığ düzeyde olduğu, derslerin hafif olduğu, 18 yaşının da getirdiği özgürlük duygusuyla okul-sinema-cafe üçgeninde geçirdiğimiz bir dönem olur. Yakın diyebileceğimiz birlikte vakit geçirdiğimiz arkadaşların bazıları yurttan kalır ve yavaş yavaş birlikte gece hayatını tecrübe ederler. Aileleri yurtlarında uyuduklarını düşünürken konserlerde sabahlarlar. Çoğu sigaray-alkolü bu yıldı tadar. Küpe takmayı problem olarak görmesem

de -geçişlerini temsil ettikleri için belirtmekte yarar olabilir- erkekler yavaş yavaş kulaklarını deldirip küpe takmaya başlar. Sinema ve yabancı müzik kültürünün tavan yaptığı bir yıldır hazırlık sınıfı... Ve koca bir yıl böyle sığ bir şekilde geçer. Birinci sınıfta ise bölüm dersleri başlar. Gerçek kampüs hayatı, gerçek hayat koşuşturmacası, derslerin, hocaların, sınıfların liseden tamamen farklı olduğu gerçeğini görüp afalladığımız bir yılla karşılaşırız. Bu sefer de ders odaklı bir hayat yaşanır genel anlamda. Arkadaşlıklar mimarlık fakültelerinde ve diğer fakültelerde biraz farklılık gösteriyor. Bölüm dersleri yoğun olan fakültelerde arkadaşlıklar az kişiyle yoğun yaşanırken, ortak dersleri fazla olan (ör: mühendislik fakültelerinin çoğu) fakültelerde ise arkadaşlıklar çok kişiyle yüzeysel yaşıyor. Ben de mimarlık fakültesinde okumanın avantajını yaşadım ve çok samimi olduğum arkadaşlar edindim. Derslerle ilgili, ders dışı, sosyal ortamda, güncel hayatta ortak dertlerimiz oldu ve paylaştık, paylaştıkça rahatladık. Bu, okul içindeki başarımız için de motivasyon sağladı.

Fakat üniversite hayatının bize katması gereken şeylerin olduğu gerçeğini sanırım çoğumuz üçüncü yılımızda fark ettik. Bu aslında bizim de üniversite gençliğine bir şeyler katmamız gerektiği gerçeğiyle yüzleşmekle başladı. Üniversiteye örtülü girebilmemizi sağlayacak yasa değişikliğinin söz konusu olduğu bir dönemdi ve üniversite dışındaki insanların çokça farklılıktan bahsettiği, bizi öylece üniversiteye yakıştıramadığı, televizyonlarda, gazetelerde çokça üzerimizde tartışılan bir dönemdi. Okula giderken toplu taşıma araçlarında üzerimde gezen bakışları unutamam. Buna rağmen; belki de bununla birlikte, bir şekilde önleyemediğim, bize empoze edilen başörtülü yaşamaktan utanma, sıkılma ya da tarif edemeyeceğim, çekinme, arkalarda göze batmadan yaşama gerekliliği duygusunu üzerimden atmaya başladığım bir yıl oldu. Teknik gezilerimiz oluyordu ve doğal olarak, kamu alanında olmadığımız için örtülü gidiyorduk. Hocalar, arkadaşlar, kısacası herkes bizi böyle biliyor, görüyordu ve bu durum aramızda fark oluşturmuyordu. Bir fark varsa da birlikte yaşamayı öğrenmek zorundaydık. Üniversite dışındakiler ne derse desin, içerisinde durum buydu. Kendime güvenimin yerine geldiğini görürken benzer duyguları paylaştığım arkadaşların varlığını da bilmek mutluluk vericiydi.

Bunun yanı sıra sosyal aktivitelerimiz arttı, sosyal sorumluluk duyduğumuz konularda ortak hareket edebileceğimiz gruplarla tanıştık, sempozyumlara, panellere, konferanslara katıldık. Bunlar, her ne kadar üniversite dışı aktivitelerden sayılsa da aslında üniversiteli olmanın sağladığı, üniversitede arkadaşlarında beraber yaptığın etkinliklerden olduğu için "üniversiteli olmanın insana kattıkları" kategorisine rahatça koyabiliriz. Hem hayatın derslerden ibaret olmadığını, hem ders dışı bu aktivitelerin bize daha çok anlam kattığını, kişiliğimizin oluşumunda belki daha önemli bir yere sahip olduğunu öğrendik. Üniversite bazen fazlaca teoride kalabiliyor. Örneğin Mimarlık Fakültesi öğrencilerinden bir kısmı için Turgut Cansever'i bilmeden ya da ismini şöyle bir duyup mezun olmak da var kaderde. Panelle katılım, okumalar bize Turgut Cansever'i tanıştırdı tam manasıyla. Gerçek üniversiteli o zaman olduk belki de. Bu isimler, tüm fakülteler için sıralanabilir; tarihimizde saklı duran mühim kimyacılarımız, tıpçılarımız, matematikçilerimiz, mimarlarımız, fikir adamlarımız fikirlerini paylaşmamız, geliştirmemiz için keşfedilmeyi bekliyor.

Üniversiteli olarak biraz da sorumluluk taşımayı öğrendik. Sadece öğrenmemiz gerekli olan şeyleri öğrenmekle kalmayıp, öğrendiğimizi kullanmaya da çalıştık aynı zamanda. Yoksa bilmeyenle farkımız eleştirilenlerden farklı olmazdı. Eleştirip durarak ortaya bir şeyler çıkaramazdık. O yüzden elimizden geldiğince aktif olmaya çalıştık. Yetim hakkını öğrendik, yetim kardeşler edindik... Küresel ısınmanın felaketini öğrendik, tehlikelerinin bilincinde olduk, ona göre elimizden geldiğince bir şeyler yapmak gerekiyordu ve ÇEKÜD'ün ağaç dikme kampanyasına katıldık grup olarak. Filistin'i duyduk, yaşayanlardan bizzat dinledik, dinlemekle kalmadık, elimizden geldiğince her yerde bu davayı dile getirdik, getireceğiz. Doğu Türkistan aynı şekilde...

Okudukça, dinledikçe, tanıdıkça daha fazla öğrendiğimiz, öğrendiğimizin hakkını vermemiz gereken yeni şeyler oluyor. Bunları arkadaş çevresi içinde tartışıyoruz, birbirimize yazarlar öneriyoruz, "ne yapmalı?" sorusunu soruyoruz. Cevabı zor da olsa bunun "arayış"ı eminim bize çok şey katıyor. Bizimle beraber gelecek nesillere de çok şey katacağına eminim.

Tüm bunların oluşumunu sağlayan arkadaş grubunu sonuçta BİZ oluşturduk fakat teşekkür etmeden geçemiyorum. Birbirimizden ziyade bizi biz yapan, birleştiren Rabb'e şükrediyorum.

Son Yaprak

(The Last Leaf)

Yazan: O'HENRY • Çeviren: Müjde Dural

Washington Meydanı'nın batısındaki küçük mın-tıkada, caddeler acayip şekilde sokak denilen kol-lara ayrılıp, tuhaf köşeler ve üçgenler oluşturur-lar. Bir cadde diğeriyle iki, üç yerde kesişir. Vak-tiyle hiç tablo satamamaştı ressamın biri burada iyi bir fırsat yakaladı. Galiba caddeyi geçerken ani-den yağlı boya tabloları para harcamaya hevesli bir koleksiyoncuyla karşılaştı.

Sonra Greenwich denen bu eski, antika mahalle-ye kısa zamanda başka ressamlar da gelip, kuzeye bakan pencere, ucuz kiralık odalara, 18. yüzyıl-dan kalma ve Hollanda tarzı çatılarla dolu evlere yerleştiler... Ve neredeyse bir 'koloni' oluşturdular.

Alçak, üç katlı, tuğla bir evin üst katında, Sue ve Johnsy'nin stüdyosu vardı, Johnsy, Joanna'nın kısaltılmışıydı. Biri Maine'li, diğeri de Kaliforni-yalıydı. 8. caddedeki 'Delmonico'nun yerinde ta-nışmışlardı, sanat, frenk salatası, katlanır perde-li pencereler gibi ortak zevkleri sonucunda stüd-yolarını birleştirdiler.

Bu olay Mayıs'ta olmuştu. Kasım'da doktorların 'zatürree' dediği beklenmedik, soğuk bir 'misa-fir' mahalleye geldi, buz gibi parmaklarıyla, ma-halledeki herkese bir dokundu. Bu afet doğu yakasında ardında bir sürü kurban bırakmıştı, fa-

kat dar sokaklı ve rutubetten yosun tutmuş bu so-kaklarda daha yavaş yavaş ilerliyordu.

Bay 'zatürree' yaşlı beyefendilerden değil, Ka-liforniya rüzgârlarıyla kanı incelmış, tıknefes-li, kırmızı yumruklu, yaşlı bir dolandırıcı karşı-sında şanssız olmayan küçük, yaşlı bir kadındı. Ve Johnsy'yi de çarptı, kızı yatağa düşürdü. Kız, bo-yalı karyolasında, bitişik tuğla evin boş tara-fındaki küçük pencereden dışarı bakıyordu.

Bir sabah işi başından aşkın, fırça gibi gri kaşlı doktor, Sue'yu salona çağırdı:

- Onda bir yaşama şansı var, elindeki termomet-reyi salladı, bu şans da onun yaşama arzusuna bağlı, bu arzusu olmayan insanlar tüm tıp ilminin bir işe yaramadığını göstererek öteki taraf boylu-yorlar, sizin küçük hanımın morali pek iyi değil, yapmak istediği bir şey var mı?

- Bir gün Napoli Körfezi'nin resmini yapmayı çok isterdi

- Resim mi, pöh! Düşünmeye iki katı değer bir şey yok mu aklında, bir erkek mesela?

- Bir erkek mi? İki kez düşünmeye değer hem de... Hayır, doktor öyle biri yok

Doktor, 'tıbbi olarak elimden geleni yapacağım' dedi.

- Fakat hastalarım cenaze törenlerine katılacak kişilerin sayısını düşünmeye başlayınca, ilaçlarımın iyileştirici etkisi yüzde 50 azalır, ama size bu kışın pelerin modelleriyle ilgili sorular sormaya başlarsa şansının onda bir yerine, beşte bire çıkacağına yemin edebilirim.

Doktor gittikten sonra, Sue çalışma odasına gitti ve bir Japon işi peçeteyi sırlıslıkla edene kadar ağladı. Sonra, resim tahtasını alıp, ıslık çalarak Johnsy'nin odasına gitti.

Johnsy, üstüne yatak örtüsünü çekmiş, yüzü pencereye dönük yatıyordu, Sue kızın uyduğunu düşünüp ıslık çalmayı bıraktı. Kalemını, mürekkebi alıp, bir dergi için hikâye resmetmeye başladı, genç ressamın magazin hikâyelerini resmederek, genç yazarlar da bu hikâyeleri yazarak mesleklerine adım atıyorlardı...

Sue, gözünde monokl olan kahraman bir Idaho'lu kovboy ve şık at binici pantolonları çizerken, birkaç kez tekrarlanan cılız bir ses işitti. Hemen yatağın yanına gitti.

Johnsy'nin gözleri açıldı, pencereden bakıyor ve sayıyordu...

- Oniki, onbir, on... Dokuz... Sekiz... Yedi...

Kız merakla pencereden baktı, sayacak ne vardı ki? Bomboş avlu, uzaktaki tuğla ev ve bu evin yarısına kadar tırmanmış, kökleri çürümüş, bozulmuş eski bir sarmaşık. Soğuk sonbahar rüzgârı dallarını tamamen çıplak bırakana dek yapraklarını kopartıyordu.

- Neyi sayıyorsun hayatım?

Kız, adeta fısıltıyla 'altı' dedi.

- Şimdi daha hızlı dökülüyorlar, üç gün önce neredeyse yüz yaprak vardı, sayana kadar başıma ağrılar girdi, fakat şimdi sayması daha kolay, biri daha gitti, sadece beş tane kaldı.

- Neye beş tane kaldı?

- Sarmaşıktaki yapraklar, son yaprak da dökülünce, benim de gitme vaktim gelecek, üç gündür biliyorum doktor söylemedi mi?

Sue kızı yüksek sesle azarladı: "Hayatımda bu kadar saçma bir şey duymadım, kuru yaprakların senle ne ilgisi var, seni yaramaz kız seni! Hem sen bu eski sarmaşığı severdin, doktor bu sabah bana senin iyi gittiğini söyledi, tam olarak dediğine göre şansın bire onmuş, New York'ta tramvaya binmek ya da yeni bir binanın önünden geçmek kadar çok yani! Şimdi biraz çorba iç ve ben de çizimimi götüreyim, o da editöre satsın, hastamız için şarap, kendi doymaz midemiz için de domuz paçası alalım.

- Şarap almak zorunda değilsin... Gözleri yine pencereye takıldı, bir tane daha düştü, dört tane kaldı, çorba da istemiyorum. Hava kararmadan son yaprağın da düştüğünü görmek istiyorum.

- Johnsy hayatım, işimi bitirene kadar gözlerini kapatıp, pencereden bakmamaya söz verir misin? Bu çizimleri yarına kadar bitirmem lazım, abajur bana lazım yoksa gölgeleri iyi çizemiyorum.

- Öbür odada çizemez misin?

- Seninle yanında olmayı tercih ederim, ayrıca bu salak yapraklara bakmanı istemiyorum.

Yüzü heykel gibi bembeyaz olan Johnsy, gözlerini yumarken 'Bitirince bana haber ver, çünkü son yaprağın düşüşünü görmek istiyorum. Beklemekten bıktım, beklemekten, düşünmekten bıktım, tıpkı bu küçük, yorgun yapraklar gibi artık her şeyi bırakıp, gitmek istiyorum' dedi.

- Uyumaya çalış, ben gidip bana yaşlı madenci resmi için poz etmesi için Behrman'ı çağıracağım, ben gelene dek kıvılda, geleceğim.

Yaşlı Behrman, alt katlarında oturan bir ressamdı, altmışını geçmişti ve Michelangelo gibi sakalları olan, küçücük boylu bir adamdı. Başarısız bir ressamdı. Hep bir 'başyapıt' yapmayı istiyordu ama 40 yıldır hala yapamamıştı. Arada sırada reklam amaçlı bir şeyler yapmıştı ve profesyonel modellere ücret ödeyemeyecek ressamın modellik yaparak para kazanıyordu, çok cin içiyor ve hep yapacağı başyapıttan söz ediyordu, Ayrıca kendisini üst katındaki iki genç ressamın koruyucusu olarak addediyordu. Sue adamı loş, böğürtlen kokan kümesinde buldu, bir köşede yirmi beş yıldır başyapıtın çizilmesini bekleyen boş resim sehпасı duruyor-

du. Kız, adama Johnsy'nin yaprak yüzünden nasıl korktuğunu ve kızın gerçekten bir yaprak kadar güçsüz, kırılğan olduğunu anlattı.

Yaşlı Behrman, kırmızı gözleri şimşek gibi böyle aptalca şeylere lanetler savurdu.

"Neee! diye bağırdı. " Kahrolası bir sarmaşığın yaprakları dökülüyor diye öleceğini düşünen insanlar mı var bu dünyada! Hayır, bu senin mankafa arkadaşın için poz vermem!"

Sue " çok zayıf ve hasta ve ateşi çıktığından akli karıştı, tuhaf hayaller kuruyor, pekâlâ Bay Behrman poz vermek istemiyorsanız vermeyin. Siz korkunç, kafasız bir insansınız"

" Tam bir kadınsın! Poz vermeyeceğimi kim söyledi!? Seninle geliyorum, yarım saattir sana poz vermeye hazır olduğumu söylüyorum, bir gün bir başyapıt çizeceğim! Ve hepimiz köşeyi döneceğiz!"

Sue ve ressam yukarı kata çıkarken, Johnsy uyuyordu, Sue abajuru pencereden aşağı sarkıttı. Sonra korkarak pencereden sarmaşığa doğru baktılar. Sonra hiç konuşmadan birbirlerine baktılar soğuk karla karışık bir yağmur yağıyordu.

Ertesi sabah, Sue yarım saatlik uykusundan uyanığında, Johnsy, cansız, gözlerle yeşil perdeye bakıyordu.

- Perdeyi kaldırsana, görmek istiyorum diye fısıldadı

Sue yorgun yorgun perdeyi kaldırdı.

O da nesi? Onca yağmur ve rüzgâra rağmen, tuğla evin üzerindeki sarmaşıқта bir yaprak hala duruyordu. Hala koyu yeşildi, kenarları biraz sararmıştı.

- Bu sonuncuydu, geceleyin mutlaka düşer diyordum rüzgârı duyuyordum, sabaha düşecek ve ben de aynı anda ölürüm diyordum.

- Hayatım, hayatım, kendini düşünmüyorsan beni düşün, ne yapardım?

Ama Johnsy cevap vermedi. Dünyanın en yalnız şeyi, esrarengiz son yolculuğuna hazırlanan bir ruhtur.

Günler geçti, akşam karanlıkta bile sarmaşık yaprağının duvarda asılı olduğu görülebiliyordu, gece

oldu, akşam rüzgârı başladı, yağmur camları dövüyor, çatılardan aşağı akıyordu.

Sabah olunca Johnsy, perdeyi kaldırmasını söyledi.

Sarmaşık yaprağı hala oradaydı.

Johnsy birkaç gün daha yaprağa bakarak yatı, sonra ocakta tavuk çorbasını karıştırmakta olan Sue'ye seslendi.

- Çok mızızlık yaptım, o son yaprağın orada durmasını sağlayan şey ne kadar kötü bir kız olduğumu gösterdi, ölmek istemek günahdır, şimdi bana çorba getirebilirsin, biraz da süt yok önce bir ayna getir bana biraz da yastık doğrulup yemek pişirirken seni seyretmek istiyorum.

Yarım saat sonra,

- Bir gün Napoli Körfezi'nin resmini yapmak istiyorum.

Ertesi gün doktor geldi...

- İyi bakımla iyileşeceksin, şimdi alt kattaki bir başka hastaya bakmam lazım, adı Behrman, bir ressam o da zatürree olmuş, yaşlı, zayıf bir adam, hiç umut yok fakat yarın hastaneye yatacak orada daha iyi bakılır

Ertesi gün doktor 'tehlikeyi atlattın, kazandın bakım ve iyi beslenme... İşte bu kadar' dedi.

Öğleden sonra, Sue Johnsy'nin yanına geldi, kız mavi yünden bir atkı örüyordu, kolunu kızın omzuna ve yastıklara dayadı...

Sana bir şey söylemem lazım beyaz fare, bay Behrman hastanede zatüreedenden ölmüş, hastanede sadece iki gün kaldı, kapıcı onu odasına geldiği ilk gün bulmuş, giysileri, ayakkabısı sırlıklam ve buz gibiymiş, bu berbat gece boyunca nerede olduğunu bilmiyorlar, sonra hala yanan bir fener bulmuşlar, bir de merdiven... Yerinden sürüklenecek çekilmiş... Sonra oraya buraya dağılmış fırçalar ve üzerinde yeşil ve sarı rengi boya olan resim paleti... Ve pencereden bak hayatım, duvarın üzerindeki son yaprağa bak, o kadar rüzgâra rağmen onun niçin hiç düşmediğini, kopmadığını merak etmedin mi? Ah hayatım, o yaprak Behrman'ın başyapıtıydı: Son yaprak düştüğü gün duvara senin için bir yaprak resmi çizmişti...

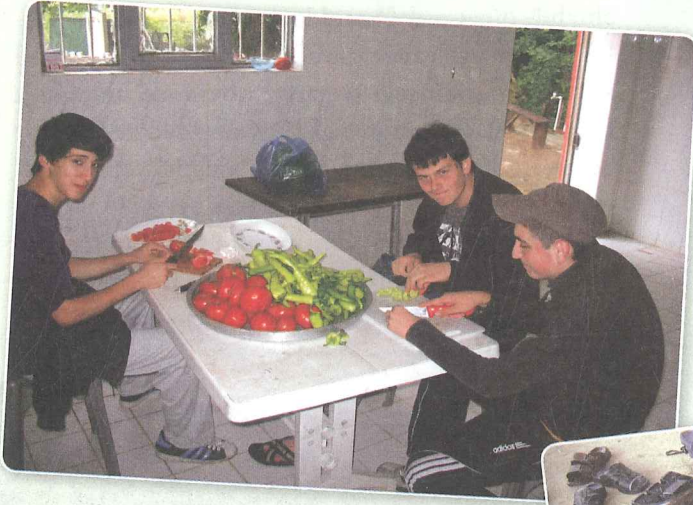
Çadırda Kamp Bir Başkadır

Alperen Gençosmanoğlu

Okulların tatile girmesinin hemen ardından bir otobüsü Fatih'ten doldurarak İstanbul'dan Çanakkale'ye yola koyulduk. Yaklaşık 5-6 saatlik yolculuğumuzun ardından dâha önceki senelerle birlikte gittikçe güzelleşen denize sıfır yeşilliklerle kaplı, ara ara elma bahçeleriyle bezenmiş geniş arazimize varmıştık. İlk iş olarak hemen çadırlarımızı yapma-

evrelerini kurgulamayı öğreniyorlar. Yemek yapmaktan, gece nöbetine kadar hem kampın devamlılığı açısından önemli sorumluluklar alıyorlar hem de kampı korumak gibi tehlikeli görevleri büyük bir cesaretle omuzluyorlar. (olayı abarttığımı düşünenler için kısa bir açıklama, eğer nöbetini yapmayıp kaçanlar olursa bu bir sonraki sefere aç kalmak zorunda kalacağımızı gösteriyorken, tehlikeli görevlerden kastımızsa geceleri kampın etrafında görüldüğü söylenen tilkilerdir)

Tabi korkmaya gerek yok. Sorumluluklar işin zaman açısından küçük bir bölümü, gün içinde gerçekten yaşadığımız beton şehirlerin bizi uzak bıraktığı pek çok faaliyeti düzenlenen turnuvalarla tadını çıkararak yaşıyoruz, satrançtan, futbola, masa tenisinden yüzme kadar... Ha bu arada 4 gün içinde her şey

ya koyulduk. Kısa bir yerleşme sürecinin ardından, tam 4 günümüzü sabah akşam birlikte geçireceğimiz arkadaşlarımızla dolu dolu geçireceğimiz programlarımıza başlamaya hazırдық. Son 3 yıldır kamplarımızı burada yaptığımızdan oturmuş bir düzene de sahiptik ve bu tecrübe gerçekten zaman açısından bize çok önemli fırsatlar sunuyordu.

Peki, daha öncesinde ne yapıyordunuz diye soranlar olabilir. Aslında Genç Öncüler için, yani bizler için bu kamplar yılın en keyifli ve verimli vakitleridir. Bu yüzden uzun bir geçmişe dayanan gelenekselleşmiş bu kamplar daha öncesinde Türkiye'nin pek çok farklı yerinde gerçekleştirilmişti. Kamp birçok açıdan değerlendirilebilecek güzelliklere ve tecrübelere sahip aslında. Bir yandan lise çağındaki çocuklar belki de ilk kez evlerinden ve ailelerinden ayrı bir şekilde günün bütün

bitmedi tabi

ki, ilk grubu yolcu ederken yeni ekibi karşıliyorduk, bu da kampın daha işlevsel olması açısından yaşlara göre yaptığımız bir gruplandırma. İstanbul'dan veya Ankara'dan birçok işimizi bırakıp buraya gelmemizin belki de en önemli nedenlerinden biri ise, şehrin hızlı akışı içinde aileden, okula, medya ve internetten, sokağa kadar bizi gündelik hayata hapseden bir yığın ilişki kümesinin dışına çıkıp sorgulamak, düşünmek ve üretmek için farklı

ETKİNLİK

bir mekânda yani bir zaman oluşturabilmek. Yani aslında niyetimiz Kuran'ı hayatımıza taşırken hicretin de yaşamımızdaki izlerini sürebilmek. Tüm o zihinsel baskıların dışında, Allah'ın bize ne söylediğini hatırlayabilmek ve ordayken bunlara uygun çevre ve insan ilişkileri oluşturabilmek.

Kampın hiç mi eksikliği yoktu, vardı tabii onlarda tuzu biberi. Kampta en çok dile getirilen problemlerden biri aslında çocukların dünya da belki de milyarlarca olan böcekleri görmeden, ancak hiç olmayan Bagugan savaşıyla büyümeleri sonucu, elma böceği denen sevimli varlığı uzay sürüngeni gibi algılayıp tepki vermeleri. Asıl problemse, aslında rahmet olan ancak iki senedir kamplarımıza zayıflar veren yağmur, bunlar bize zor ancak gerçekten ileriye dönük unutulmaz hatıralar olan anlar bıraktı. Ancak buradan tüm yağmur zedelere mutlu haberi veriyorum bundan sonraki kamplarda bu sorunu çözeceğiz inşallah, herkes günlünü serin tutsun...

Tüm bu faaliyetler aslında Kuran'a uygun bir hayat kurgulamaya çalışırken, Müslümanların modern dünyadaki önemli sınavlarından birine de mütevazı ama bir o kadar da sarıh bir çıkış noktası sunuyor, evet belki böyle söylemek gerekirse bir yandan da alabildiğine teorik bir cevap çabası. Müslümanların altında ezilerek, dönüştükleri bir kavram ne yazık ki "tatil". Ezilmişlik psikolojisinin bir so-

nucu olarak "Onlarda ne varsa bizde de olsun, bizimki biraz daha yeşil olsun" mantığının Müslümanlarda bir göstergesi de tatil kültürünün evirildiği Caprise otel ve Dubai gibi binlercesi... Bu aslında birçok konuda olduğu gibi kendi modelimizi oluşturamayıp "Firavun'un saraylarını yeşile boyama" kolaycılığımızın sonuçlarından biri. Ancak sadece namazlarda sıkça okuduğumuz İnşirah suretini bile düşünelim, "Yorulduğun zaman kalk ve başka bir işe sarıl" ayeti gereği modern anlamda tatil kavramıyla pek çok uyumsuz noktamız olduğunu fark ederiz. Bu yazıyı okuyan kamptaki arkadaşlar belki "konfor" üzerinden belki eleştiri yapmak isteyebilirler, ancak konfor ve bunu benzer kavramlar bize gözüktüğü kadar masum olmayıp kapitalizmin kendi devamlılığı ve tüketim üzerinden insan sömürsünü sürdürebilmek için başvurduğu yöntemler.

Tabii bir de işin şu boyutunu unutmamalıyız ki bizler tahta hasırın üstünde yatan bir peygamberin ümmeti olmaya çalışıyoruz, zaten kendi hayatımızda hepimiz ortopedik yataklarımızda güzel rüyalarla uyumuyor muyuz? Kamplar bize bunları düşündürdükleri sürece anlamlı. Bu sebeple Allah rızası için bir araya geleceğimiz dostluklar kurup, düşünüp üretebileceğimiz yeni kamplarda görüşmek üzere...

Genç Öncüler Bayanlar Yaz Kampı

Zehra YURDAN

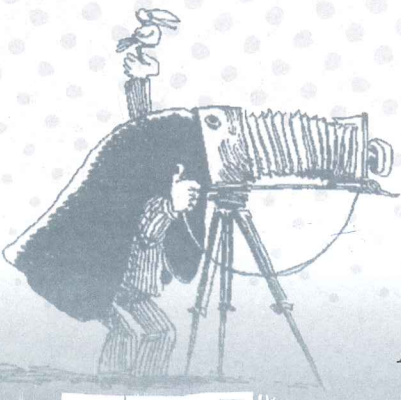
Yaz tatili için birçok plan yapılır... Ancak bu planların başındadır Genç Öncüler kampı. Yeri doldurulamaz ve kaçırılması büyük bir kayıp olarak görülür... Kampa gelemeyenler için bir daha ki kampa kadar geçen senenin kamp anılarını dinlemek ve kaçırmanın pişmanlığıdır kalan. Gelenler için ise her defasında tebessüm ve kardeşlik dolu anıları her fırsatta dillendirmek büyük bir eğlencedir. Kampın olacağı haftalardan önceki bir kaç gün ve kamp günleri, nasip olduğunca rezervedir aslında... Gönüllerden geçen budur... Kampa günler kala koliler ve bavullar hazırlanır ve heyecanla vakit beklenir...

Kampı yapacağımız yere varınca hiç vakit kaybetmeden yerleşmemizin ardından çeşitli faaliyetlerimize başladık... Mümin bir hanımın hayatında ki çizgileri keskinleştirecek derslerimiz her defasında iç muhasebeye itti bizleri... Ve gelirken ki gibi değildi hiç kimse giderken... Herkesin hataları vardı ve kamp süresince nasibince olanı düzeltmek için kararlar aldı... Kamplarımızın gelenekselleşen el işi saatleri oldukça rağbet gördü... En güzeli de lapa olan pilavları ve makarnaları yerken kimsenin yüzünde bir hoşnutsuzluk belirtisi olmamasıydı. Ne de olsa dost hatırı için çiğ tavuk bile yenirdi... Gecenin siyahı denize düşmüşken bolca hasbihaller yapıldı...

Mekânlar insanlarla anlam kazanır gerçekten, nerede olduğumuz değil kimlerle olduğumuz önemli ve değerlidir... Değerli günler su gibi akıp geçer... Arkamıza dönüp baktığımızda sayılı günlere ne de çok şey sığdırdığımızı görüyoruz... Liseli ve Üniversiteli kardeşlerimizle geçirdiğimiz günlerin sonunda her defasında kimisine hüzün kimisine de gözyaşıydı kalan... Ve ayrılığın kisası da uzununu gibi zor gelirdi insana...

Bir kamp daha bitti ve bizler çok şeyler öğrendik ve paylaştık. Sene boyunca her fırsatta görüşeceğimiz kardeşlerimizle bir daha ki sene yine bir yerlerde hep beraber olmayı diliyoruz... Ne de olsa aynı yıldızda dalmışken gözlerimiz aynı düşlerin yolcularıyız biz...

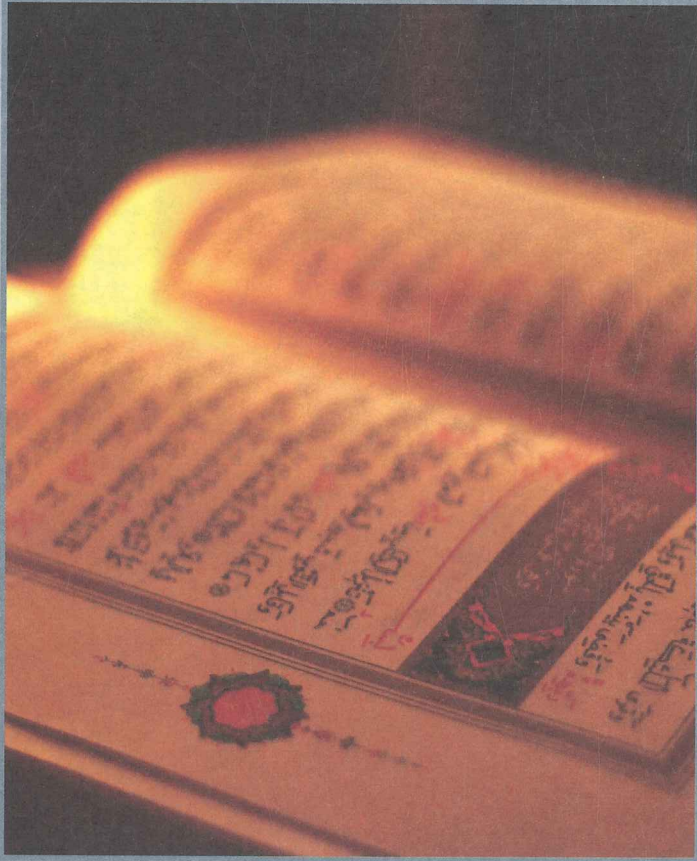
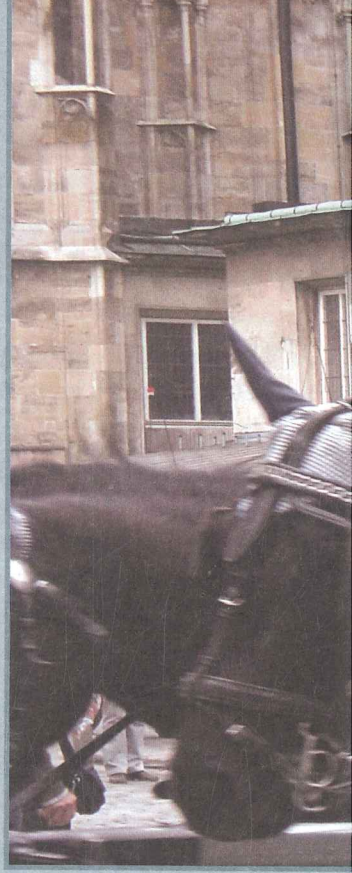

Abdullah Muhsin Yıldız

OBJEKTİFİME

taKİLANIYA

"Dünyanın tüm güzellikleri sadece görenlere verilmiştir." Cemil Meriç

Zeynep Aksu

Avrupa'da Müslüman göçmenlerin sayısı giderek artmakta. Gelecekte belki ayrı saflarda olacaklar, ama Venedik'te İtalyan ve Bangladeşli çocuklar birlikte oynuyorlar, 'kardeşçe' büyüyorlar

Viyana sokaklarında ilginç sakalıyla ve güçlü atlarıyla göze çarpan at arabası sürücülerinden bir tanesi

Ayşenur Aksu

dünya seyahatnamesi

Selanik'te minaresiz kiliseler

İhsan Tarık

Selanik'in tarihi bizim için 15. yüzyılda Osmanlıların şehri zaptetmesiyle başlar. Bu olaydan sonra Osmanlılar şehrin demografik yapısını değiştirmek için Türkleri iskân politikası izlerler ve aynı yüzyılın sonunda İspanya'dan kaçan Sefaret Yahudileri de kente yerleştirirler. Şehrin insan unsurundaki bu çeşitlilik yüzyıllar içerisinde kültürel zenginliğe de yol açacaktır. Ayrıca İstanbul ve İzmir arasında bir köprü vazifesi gören kent imparatorluğun büyük ticaret merkezlerinden biri olur. Fikirsel hareketliliği de barındıran kent Sabetaycılık ve Jöntürk hareketlerinin de merkezi olur. Oysa Selanik, yüz yıl öncesine kadar Yahudi ve Türklerin nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu bir imparatorluk kentiydi. Şimdileri ise camileri ve sinagogları talan edilmiş ve kiliseye çevrilmiş, eski şehrin yakılmış olduğu modern anıtlarla süslenmeye çalışılmış sadece bir Yunan kentidir.

Tarihi kentte Vardar Kapısı'ndan, Kalamani Kapısı arasındaki bugünkü Selanik'in en büyük caddesi olan Egnatia'da yürürken sağlı sollu kiliseler gör-

mek mümkündür. Ama eğer bunlara dikkatli bakarsanız pek çoğunun minarelerinin yıkılmış olduğu erken dönem Osmanlı mimarisine yapılmış camiler olduğunu fark edeceksiniz. Eğer bu caddeden sahil yönüne dönerseniz masmavi Ege Denizi'nin kıyısında büyükçe bir körfezde yürüdüğünüzü an-

layacaksınız. Ve sonrasında güzel mekânlarla süslü bu güzel caddede serinlemek için Yunanlıların sıkça içtiği bir kahve olan "frappe"den tadacaksınız. Yine bu sahilde yürümeye devam ettiğinizde karşınıza Beyaz Kule çıkacak. Beyaz Kule, Osmanlı'dan kalan bir gözetleme kulesi, fakat şehir 1913'te Yunan ordusuna teslim edildiğinde, kulenin tepesinden pek çok Osmanlı kerinin kellesi uçurulmuş.

Ardından duvarlarına kan saçılan kule suç kapatırcasına beyaza boyanmış ve bugünkü UNESCO'nun koruma altına aldığı tarihi eserler arasında Beyaz Kule olarak listede yerini almıştır. Kule, Kanuni döneminde yaptırılmasına rağmen erken Hıristiyanlık ve Bizans anıtları olarak tanıtılmaktadır.

Sokakların arasında dolaşırken pek çok yerde minaresiz camilere rastlayacağız. Hedefinizde otel

Ege Denizi'nin kıyısında Selanik sahilleri

görevlisinin işaretlediği yerlere gitmek olsa da sizi bir dürtü ona doğru çekecek. Atalarınızdan kalan bu yerin son halini gördüğünüzde içiniz cızlayacak, hele de duvarlarının delik deşik edildiği, avlusunda top oynayan çocukları gördüğünüzde, içinizden hepsini kovalamak gelecek. Lakin buna gücünüz yetmeyecek, anlamsız olacak, buralı değilsiniz, bu yerler artık sizin değil, bu topraklara başkası hükmediyor, bu şehirde sizden kimse kalmamış... Bu gibi duygularla bu kutsal yapılarımızın yapayalnız kaldığını göreceksiniz. Camiinin içine girdiğinizde ise bir diğer sokak, resim sergisi var ve duvarlar, aman Allah'ım, beyaza boyanmış kanıtları kapatmak istercesine, ama Arapça yazılar boyaların döktüğü yerlerden göze çarpıyor!

15. yüzyılda inşa edilmiş, erken dönem Osmanlı mimarisini yansıtan camii size Bursa'daki camileri hatırlatacak. Ne yazık ki bu gezdiğimiz yerlerde bir zamanlar eski şehir de varmış, ama 1917 yangınında Osmanlı dönemine ait tüm evler, 12 camii ve 16 sinagog yanıp, kül olmuş. Yüzyıllarca kültür kenti olan Selanik'te nasıl bir kültür katliamı yapıldığına da şahit oluyorsunuz böylelikle, sorumluları her kim olursa olsun.

Selanik kalesine vardığınızda ise içinizi bambaşka bir duygu kaplayacak. Şehri ayakları altına alan, yamaç boyunca kurulmuş olan bu savunması kuvvetli kalenin hiç savaşılmadan teslim edildiğini öğrendiğinizde İttihat ve Terakki Komitesi'nin atamış olduğu kalenin kumandanına, Tahsin Paşa'ya çok kızacaksınız. Ama ne kadar kızsanız da ne yazık ki tarih ve gerçekler hiç değişmeyecek.

Oysa Selanik, yüz yıl öncesine kadar Yahudi ve Türklerin nüfusun çoğunluğunu oluşturduğu bir imparatorluk kentiydi.

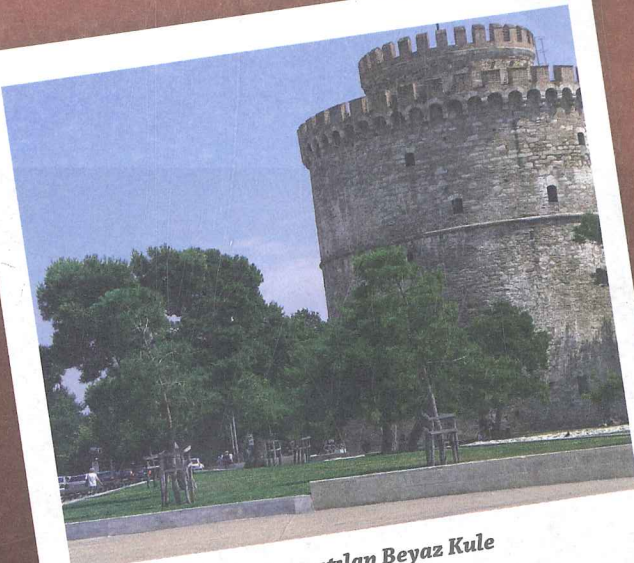
Şehrin yamaçlarına kurulmuş Selanik kalesinden bir görünüm

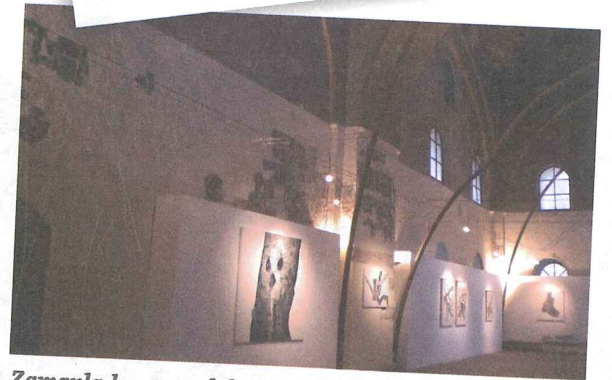
Camiilerin ne kadar korunduğunu (!) gösteren bir fotoğraf

Egnatia Caddesi üzerindeki bir camii- nin son durumu

Bizans anıtı olarak tanıtılan Beyaz Kule

Zamanla boyanın dökülmesiyle ortaya çıkan Arapça yazılar

Hz. Muhammed (s.a.v)

Ramazan ayının gölgesi yine üzerimizde... Ramazan'ı farklı kılan onun rahmet ayı yapan unsurları herkes farklı bir açıdan defaatle anlatabilir. Bu ayla beraber insanların içine girdiği atmosferi gözlemek bile onun bir farklı olduğunu hissetmeye yeter. Ramazan dolaşısıyla hayali röportajlarda Hz. Peygamber'in bize bıraktığı öğütlere ayırıyoruz sayfamızı. Ramazan'ı mübarek kılan en önemli olaylardan biri Kuran'ın nüzulüdür. Kuran'ı bu ayda ilk işiten, onun ilk tebliğcisi ve hayatı Kuran olan Hz. Peygamber bu ayla ilgili her konuda olduğu gibi ne dediğine bakılacak ilk kişidir. Onun hadislerinden ve Ramazan hutbesinden derlediğimiz hayat veren çağrısına sorularımızı yönelttik. Allah, Ramazan'ı O'nun ümmetine mübarek eylesin, bizi ondan razı onu da bizden razı kılsın.

1- Ey Allah'ın Resülü! Ramazan ayına ermiş olan ümmetin olarak bu ayı nasıl bilmeliyiz?

Bereketli ve büyük bir ayın gölgesi üzerinize düşmüştür. Bu öyle bir ay ki, onda bin aydan daha hayırlı olan bir gece vardır. O öyle bir ay ki, Allah o ayda oruç tutmayı farz kılmış, gecelerini nafîle ibadetle (teravîh namazı) geçirmeyi teşvik etmiştir. Kim Ramazan ayında hayır işlerse, Ramazan ayı dışında farz bir ibadeti yapan kimse gibi sevap kazanır. Kim Ramazan ayında bir farzı eda ederse, Ramazan ayı dışında yetmiş farzı eda eden kimse gibi sevap kazanır. Oruç tutanın uykusu ibadet, susması tesbih, ameli kabul ve duası müstecab olur.

2- Ramazan'ı hakkıyla yaşayabilmek için en çok neyi yapmamız gerekir?

Ramazan ayında dört şeyi çok yapın. Bunlardan ikisi ile Rabbini razı edersiniz. Diğer ikisine ise sizin ihtiyacınız var. Rabbini razı edeceğiniz şeyler; kelime-i şahadet ve tevbe-i istiğfardır. Sizin muhtaç olduğunuz iki şey ise, Allah'tan cenneti ister, cehennemden O'na sığınırınız.

3- Bunlardan başka bizlere rahmet kapılarını açacak olan ne vardır?

Cennet dört kişinin özlemini çeker, biri de ramazan ayında oruç tutandır. Kim ramazan ayını oruç tutar ve haramlardan sakınırsa, ALLAH onun geçmiş günahlarını affeder. Oruç tutan bir kimse, kendisine hakaret edildiği vakit "ALLAH'ın selamı üzerine olsun ben bugün oruçluyum" derse, Allah Teâlâ buyurur: "Oruçlu kulum bana sığındı, onu cehennem ateşinden koruyup cennetime yerleştirin." Bu ayda müminin rızkı artar. Kim bu ayda oruç tutan bir mümini iftar ettirirse bu, günahlarının bağışlanması ve cehennem ateşinden azat olmasına vesile olur, iftar verdiği kimsenin oruç ile kazandığı kadar sevap kazanır, oruç tutanın sevabında da ek-silme olmaz.

4- Gücü yetmeyenlere ne düşer?

Allah, bu sevabı bir tek hurma veya bir bardak su veya bir içimlik süt ikramı ile de verir. Kim oruç tutan bir mümine su ikram ederse, Allah da onu benim (Kevser) havuzumdan içirir. Bu havuzdan içen cennete girinceye kadar bir daha susamaz.

5- Bunlardan başka Ramazan nedir Ey Allah'ın elçisi?

İnsan, Ramazan ayının faziletini bilseydi, yılın hepsinin ramazan olmasını isterdi. Ramazan ayı sabır ayıdır. Sabrın sevabı ise cennettir. Ramazan, yardım etme ve ihsanda bulunma ayıdır. Ramazan, evvelî rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennem ateşinden kurtulma ayıdır.

6- Bizlere rahmetten neyi haber verirsin Ey Allah'ın habibi?

Allah Teâlâ, rahmetini yüz parçaya ayırdı, doksan dokuzunu yanında bıraktı, bir parçasını yeryüzüne indirdi. İşte bu bir parça rahmet sebebiyle bütün

yaratıklar birbirine merhamet eder. Hatta yavrulu bir kısrak, yavrusu daha rahat emebilmesi için ayağını kaldırır.

7- Mağfiret ümmetinin en çok terk ettiği amel-lerinden. Mağfiretin değeri nedir?

Şayet siz günah işlememiş olsaydınız, Allah sizi giderir, sizin yerinize günah işleyen ve Allah'tan mağfiret talep eden bir kavim getirir.

8- Ya cehennemden kurtuluş?

Oruç tutan kimsenin iki mutluluğu vardır; iftar vakti ve Kıyamet günü.

Genel Çapsızlık Sendromu

Ammar YAĞCI

İnsanoğlu istemek için yaratılmış, Allah da kendisinden istenilenlerini vermek için söz vermiştir. Yalnız insan Allah'tan neyi nasıl, ne zaman isteyeceğini bilemediğinden Rabbi'ne suç atar. İnsanın onu yaratana karşı olan bu tutumu kullar arasındaki olan isteklerinde de daha fazla bilinçsizliğe rahatlıkla yol açabilir. Bu sebepten Allah bile insana taşıyamayacağı yükü yükleyeceğinin garantisini verirken; insan insana taşıyacaklarını yükler. Kişinin Rabbi'nden dua ile istemesi doğrultusunda süre gelişen hareket üç kısma ayrılır.

Bu üç kısma geçmeden önce hayattan beklentiler için sabredilmesi gerektiği tavsiye edilmiş. Sabrın sonu zaffer olması için de Allah şöyle buyurmuştur: **'Ey iman edenler! Allah'tan sabır ede ede namaz kıla kıla yardım dileyin. Allah sabır edenler ile beraberdir.'** (Bakara, 2/153)

Bu ayetten anladığımız üzere ki; taleplerde makuliyetten sonra en mühim şey sabır etmektir. Sabır ederken de bu fiiliyatımızı başıboş bırakmayıp bunu namazlarımız ile desteklemek ve bunun sonucunda da kazancın geleceği anlaşılmaktadır. Öncelikle bilinmesi gerekir ki; Allah kullarının her zaman hayrını ister. Kişi Rabbi'nden talep ettikten sonra bölüşen üç kısım ise şöyledir:

1- Allah'tan usulünce talepte bulunulur. Allah da senin için şartların uygun olduğunu bilir ve duan kabul olur.

2- Allah'tan usulünce talepte bulunulur. Yalnız şartlar henüz oluşmamış duanın hemen kabul olması senin için hayırlı bir işlem değildir. Bu sebepten dolayı dua yeri ve vakti geldiğinde kabul edilir.

Buna örnek olarak **Salebe'nin** yaşamış olduğu hikâyeyi paylaşıyorum: Ebu Ummet-ul Bahili'nin rivayet ettiğine göre Salebe İbni Hâtip Peygamber'imize (s.a.v.):

"Ya Rasûlallah, Allah'a duâ et de bana mal versin" dedi. Peygamber'imiz (s.a.v.) onun bu arzusunu "Ya Salebe, şükürünü edâ ettiğin az mal, şükürünü yerine getiremeyeceğin çok maldan daha iyidir." diye karşılık verdi. Salabe yine de "Ya Rasûlallah, Allah'a dua et de bana mal versin" diye ısrar etti. Peygamberimiz (s.a.v.) ona: "Ya Salebe, beni misâl almak istemez misin? Allah'ın Rasûlu gibi olmak istemez misin? Nefsimi kudret elinde tutan Allah'a yemin ederek söylüyorum ki, dağların benim için altın ve gümüş olmasını dilersem, olurlardı." diye cevap buyurdu. Salabe bu sefer dedi ki, "Seni hak dinle peygamber gönderen Allah'a yemin ederim ki, bana mal versin diye Allah'a dua edersen, her hak sahibine hakkını vereceğim, şöyle şöyle yapacağım."

Bunun üzerine Peygamber'imiz (s.a.v.) "Allah'ım, Salabe'ye mal nasib eyle" diye dua etti. Salabe de koyun edindi. Salabe'nin edindiği koyunlar böcek gibi üredi. Öyle ki, sürüsüne Medine dar geldiği için vâdiye taşındı. Bu yüzden öğle ve ikindiye cemaatle kılıp, diğer vakitler cemaatten geri kalmaya başladı. Bu arada sürü üremesine devam ettiği için Salabe başka bir yere taşınmak ihtiyacını duydu ve Cuma'dan başka hiçbir namazı cemaatle kılmamaya başladı. Derken sürü böcek gibi üremeye devam etti. Salabe de Cuma günleri kervanların yoluna çıkarak Medine'de olup bitenleri öğrenir oldu.

Bir gün Peygamber'imiz (s.a.v.) "Salabe ne yapıyor?" diye sordu. O'na "Ya Rasûlallah, sürü edinince Medine'ye sığmaz oldu" diye başlayarak olup bitenleri anlattılar. Peygamber'imiz (s.a.v.) "Yazık Salebe'ye, yazık Salebe'ye yazık Salebe'ye" diye buyurdu.

Bu sırada "Onların mallarından belirli bir sadaka al, böylece onları temizlemiş ve nefislerini arındırmış olursun. Onlar için duâ et, senin duân onları huzura

kavuşturur.” (Tevbe süresi âyet: 103) meâlindeki âyet inerek zekât vermek farz kılındı.

Peygamber’imiz (s.a.v.) Cuheyne kabilesi ile Beni Suleym kabilesinden iki kişiye yazılı bir emirname verip zekât toplamakla görevlendirdi., onlara “Saleb Bin Hatib ile Beni Suleym’den falan adama varıp zekâtlarını alın” diye emir verdi. Adamlar yola çıkıp Salebe’ye vardılar, Peygamber’imizin (s.a.v.) emirnamesini okuyarak kendisinden zekâtını vermesini istediler. Salebe tahsildarlara “Bu cizyeden başka bir şey değil, bu cizyeden başka bir şey değil, bu cizyenin kardeşidir, gidin işiniz bitince bana yine uğrayın” dedi.

Bunun üzerine tahsildarlar Suleymi’ye yöneldiler. Suleymi onların geldiğini duyunca develerin en semizini seçerek onu zekâtlık olarak ayırdı ve tahsildarları onunla karşıladı. Tahsildarlar bunu görünce “En semiz deveyi vermen gerekli değil, o yüzden bunu senden almak istemiyoruz” dediler. Suleymi “Ne münasebet alın onu, ben gönül hoşnutluğu ile veriyorum. Onu siz alırsınız diye ayırdım.” dedi. Tahsildarlar görevlendirdikleri diğer zekâtları toplamayı bitirince geri dönerken Salebe’ye bir daha uğradılar, zekâtını vermesini istediler. Salebe bu sefer onlara “Yanınızdaki yazıyı gösterin” dedi. Yazıya göz atarken yine “Bu cizyenin kardeşidir, siz gidin ben ne yapacağımı düşüneyim” dedi.

Tahsildarlar Peygamberimize (s.a.v.) döndüler. O (s.a.v.) onları görür görmez daha kendileri ile konuşmadan “Yazıklar olsun Salebe’ye” dedi. Ve Suleymi’ye duâ etti. Tahsildarlar da Peygamber’imize (s.a.v.) gerek Salebe’nin ve gerekse Suleymi’nin nasıl davrandığını anlattılar. Bunun üzerine Allah (c.c.) Salebe hakkında: “Onlardan bir kısmı “Eğer Allah bize mal bağışlarsa mutlaka zekât verir ve mutlaka salihlerden oluruz” diye söz verdiler. Fakat Allah onlara mal bağışlayınca onu cimrilik ettiler, arka dönüp sözlerinden caydılar. Allah da kendisine verdikleri sözden cayarak yalan söyledikleri için O’nun karşısına çıkacakları güne kadar kalplerine nifak ekmek suretiyle onları cezalandırdı.” (Tevbe Suresi, Ayet: 75-77) mealindeki ayet indi.

Bu sırada Peygamber’imizin (s.a.v.) yanında bulunan Salebe’nin bir akrabası, inen ayeti duyunca Salebe’ye vararak ona “Yâ Salebe, anan ölesi, ulu Allah (c.c.) senin hakkında öyle şöyle bir ayet indirdi.” dedi. Bunun üzerine yola çıkan Salebe, Peygamber’imize (s.a.v.) vararak zekâtını almasını istedi. Peygamber’imiz (s.a.v.) kendisine “Allah, bana senden zekât almayı yasakladı” diye cevap verdi. Peygamber’imizin (s.a.v.) bu cevabı üzerine Salebe başına toprak serpererek dövünmeye koyuldu. Peygamber’imiz (s.a.v.) ona “İşte senin amelin, verdiğim emri yerine getirmedin.” dedi. Peygamber’imiz (aleyhissalatu ve sellem) vereceği zekâtı almak istemeyince evine döndü.

Peygamber’imiz (s.a.v.) Ahirete göçünce Salebe, zekât borcunu Hz. Ebû Bekir’e getirdi, fakat Ebû Bekir de onu geri çevirdi. Arkasından Hz. Ömer’e getirince o da kabul etmedi. Hz. Osman’ın halifelige geçişinden sonra da Salebe öldü

3- Ve son olarak: Kişi Allah’tan talepte bulunur. Talebe cevap gelmemiş, kişi: ‘duam kabul olmadı’ düşüncesine kapılmıştır. Hâlbuki gerçekleşen iş böyle değildir. Hiçbir edilen dua boşa gitmez. Bu dünya da senin için bu duanın kabulü senin için fayda sağlayacak türden değildir. Bu durumda ısrara gerek yoktur. Peki, bu edilen ve kabul olmadığı zan edilen duaya ne olmuştur? Bu dua sana diğer tarafta adalet terazisi kurulduğu zaman seni cennete koyabilmek için ağırlık oluşturmak için hane-ne eklenecek olan bonus yerine geçmektedir.

Tüm bu 3 oluşumdan da çıkaracağımız ortak ana fikir yine Peygamber (s.a.v.)’in buyurmuş olduğu gibi ‘dua inananın silahıdır’ hadis-i şerifidir. Silah kelimesi burada korunma, savunacağı şey olarak tercüme edilir ve isabet olur. İstekler, talepler neye göre belirlenmesi gerektiğini kişiler ilişkilerinde belirleme hususunda oldukça zayıftır. Ferhat olmayandan dağları delmesi beklentisi Şirin’i üzdüğü gibi, Meryem olmayandan iffet beklentisi delikanlıyı, daha henüz akıl olmayandan olgun tavır beklentisi balığı, fakir çocuktan ev beklentisi kadını, kapasitesi olmayan talebeden içtihat beklentisi hocayı, gönlünü vermemiş kızın platonik sevdalı da genç arkadaşımızı üzmektedir.

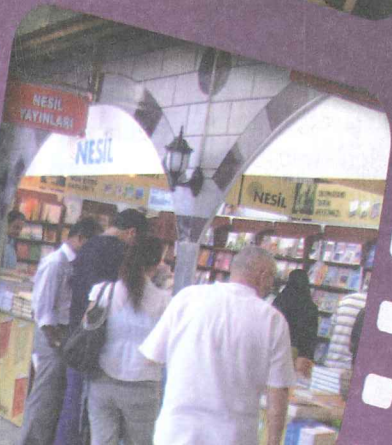
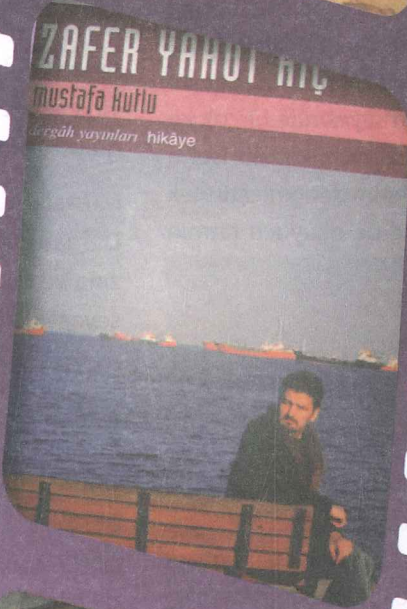
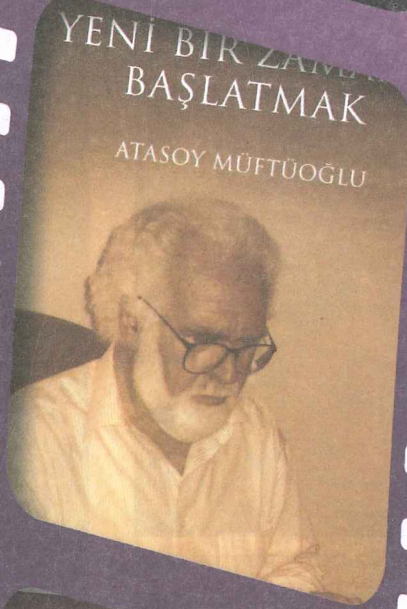
Bu ve buna benzer örnekler çoğaltılabilir. Çarpık beklentiler her iki tarafı da aynı derecede üzmektedir. Bekleyen ve beklenilen olarak iki tarafta şaşkınlık ayranını içmiş ve içmeye de çalkalaya çalkalaya devam etmektedir.

Bu denklemsizlikten kurtuluşun tek yolu tarafların birbirlerini iyi tanıyıp, yapamıyorsa tanımaya çalışıp; tanıyabildiği düzeyde istek ve arzularını dile getirmesi gerekmektedir. Aksi takdirde sarf edilen cümleler bir taraftan kolayca sırtarak süzülürken, diğer taraf için acı bir yutkunmaya vesile olur. Bu acı yutkunma sonrası iki tarafı da alan veya alacak hal ortak duygu: düşüncedir. Bir taraf ‘olur mu? ‘ diye düşünürken, diğer taraf ‘nasıl olurda böyle bir talep olabilir? Çapımdan haberdar değil mi?’ diye düşünür.

Sonuç olarak iki tarafta bekleyiş içerisinde olur. Bir taraf -daha iyi tanınma-yı. Diğer tarafta -olmalı- yı bekler. Burada yük ise beklentide olanda değil, beklentiye cevap verecek olanın beklentiye gerçekleştirebilme kaygısını taşıyanda olur.

Çünkü bekleyişler hiç bitmez...

kültür

sanat

Sultanahmet Kitap Fuarı Beyazıt Meydanı'nda

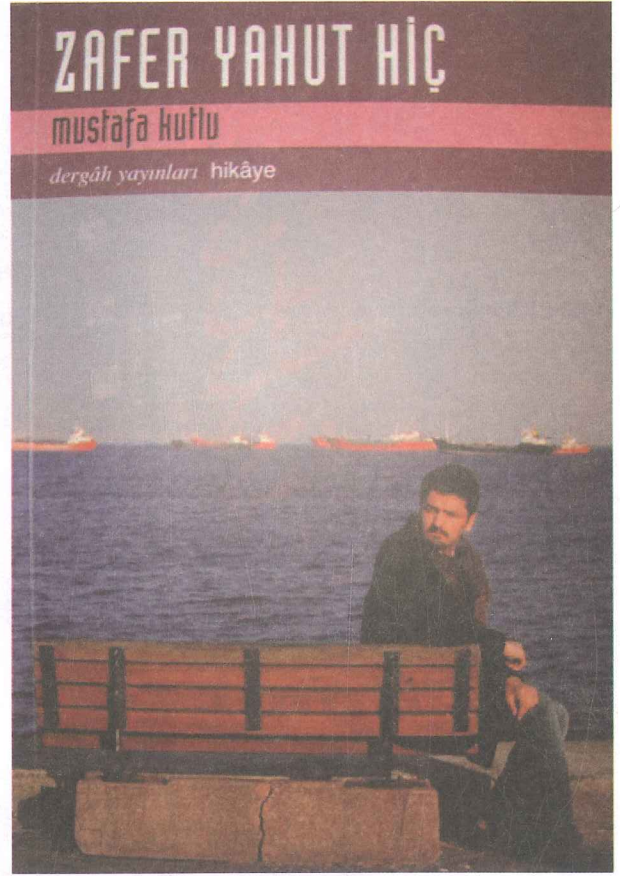
Türkiye Diyanet Vakfı'nın her yıl Ramazan ayında Sultanahmet Camii'nin avlusunda düzenlediği kitap fuarı bu yıl Beyazıt Meydanı'na taşındı. 29. yıla giren fuar, modern yüzüyle, klimalı uzunca bir çadır altında kitap-severleri ağırladı.

17 Ağustos-5 Eylül tarihleri arası saat 11.00- 24.00 ziyaret edilebilen fuarda birçok öncü ve kıymetli eserler yayınlayan yayınevlerinin indirimleri sayesinde birçok kitabı normal fiyatının altında bulmak mümkündür. İstanbullu kitapseverlerin kütüphanelerini zenginleştirmek için bir fırsat olan fuarda bu sene de okuyucu tatmin edecek zenginlikteydi.

Her yıla bir öykü kitabı geleneği 2010: Zafer Yahut Hiç

Klasik Sark üslûbundan hareketle geliştirdiği tarzı ile son dönem Türk edebiyatına usta işi hikâyeler kazandıran Mustafa Kutlu, 2000 yılında başladığı ve her yıla bir kitap sığdırdığı uzun hikâyeye geleneğini bozmadı. Uzun Hikâyeye, Beyhude Ömrüm. Tufandan Önce, Mavi Kuş, Rüzgârlı Pazar. Chef, Menekşeli Mektup. Kapılan Açmak, Tabir Sami Bey'in Özel Hayatı kitaplarının ardından Zafer Yahut Hiç ile çıkagelen Kutlu, bu kez İstanbul'un kıyısında unutulmuş bir varoş semtinden prıllı ve iç yakan bir aşk hikâyesini aktarıyor okurlara. Uzun Hikâyeye isimli kitabıyla başlattığı şekli ve muh-

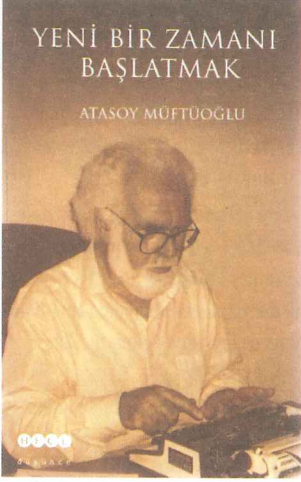
tevayla ilgili değişimini devam ettirdiği Zafer Yahut Hiç, yine az sözle çok şey anlatmayı başarıyor. Aşk'ın olduğu yerde fazla söze ne hacet diyor yazar.

Mustafa Kutlu'nun yeni hikâyeye kitabı Zafer Yahut Hiç, Dergâh Yayınları'ndan çıktı. Kutlu'nun sade diline, tarzına ve hikâyesine müptela olanların bu kitabı da çok sevecekleri aşikâr!

Yeni bir zamanı başlatmak

Hayata İslam penceresinden bakan, hayatı onunla anlamlandıran değerli düşünür Atasoy Müftüoğlu, giderek kirlenen ve İslam'dan uzaklaşan dünyada İslami hassasiyetlerin oluşması için mücadele veren, bunu hayat tarzımız haline getirmemiz ve genele yaymamız için çıkış noktası olarak kabul edilebilecek bir takım çözümleri sunuyor.

Sistemin kuşatıcılığına teslim olunmamasını isteyen Müftüoğlu, müslümanların temel referanslarına bağlılıklarını kesinlikle kaybetmemeleri ve din konusunda tavizsiz olmaları gerektiğinin altını çiziyor.

Atasoy Müftüoğlu'nun basireti, yılların içinden süzülüp gelen tecrübeleri ve bilgi birikimi doğrultusunda yaptığı bu yorumları hepimiz için önemli bir kaynak olacaktır. "Yeni bir zamanı başlatmak" bu yüzden önemli bir kitap.

12 bölümden oluşan kitapta her bir bölüm, yaşadığımız dünyanın,

muhatap olduğumuz gerçeğin farklı ifade ve yorumlarını içeriyor. Önemli bir zihinsel çabanın ürünü olan bu çalışmanın düşünüp öğüt alabilen herkese çok faydalı olacağına inanıyoruz.

1001 İcat Sergisi

1001 İcat- Bilim ve Teknolojinin 1000 Yıllık Serüveni sergisi 7'nci yüzyıldan başlayarak 17'nci yüzyıla uzanan bilimsel mirası gözler önüne seriyor. Sergi alanı Ev, Alışveriş, Okul, Hastane, Şehir, Dünya ve Evren'in temsil edildiği 7 ayrı bölümden oluşuyor. Sultanah-

met Meydanı'nda 1000 metrekarelik kapalı alanda açılmış olan sergide bilim tarihine ışık tutacak birçok eserin yanı sıra teknolojinin yardımıyla geçmişe uzanan sanal tarihi yolculuklar da yapılabilmekte. Ortaçağ'da Arap doktorların, gökbilimcilerin kullandığı araç geçtikten, 13. yüzyılda bugün Türkiye'de bulunan Cizre'de yapılmış bir saate kadar birçok ilginç tasarım var. Filli

saat, aslında serginin en dikkat çeken parçalarından. 1206'da tasarlanıp yapılmış olan orijinal saatin maketi, altı metre yüksekliğinde.

İslam Medeniyetindeki kültürel ve bilimsel mirasın yeni nesillere en doğru şekilde aktarıldığı sergi, 18 Ağustos'tan itibaren 5 Ekim 2010 tarihine kadar ücretsiz olarak gezilebilecek.

Tarık Tufan'dan yeni kitap...

Kekeme Çocuklar Korosu kitabında gerçekliği satırlarına yedirdiği histen daha fazlasını hissettiren başörtülü kız tasviri ile hepimizin dikkatini çeken Tarık Tufan'ın yeni kitabı Bir Adam Girdi Şehre Koşarak Profil yayıncılıktan çıktı.

Kitabın ismi ise Yasin suresinin 20. ayetinden mülhem: "...Şehrin en uzak ucundan bir adam koşarak geldi ve 'Ey kavmim' dedi, 'Bu elçilere uyun!'" Şehre koşarak giren o adam aynı zamanda Tarık Tufan'ın, "kahramanın kim" sorusuna verdiği cevap.

Hayatın, şehrin hatta dünyanın görünen süslü yüzünün arındaki insan manzaralarını, manzaraların arkasındaki hayatları ince bir bakış acısı ile betimlemelerle gözler önüne seriyor. Tarık Tufan, "Bir Adam Girdi Şehre Koşarak" kitabında her şey hızla akarken, yavaş gidenleri, yorulanları, rekabete güç yetiremeyenleri ve onların mekânlarını anlatıyor.

Üniversiteli müteddeyyin kız öğrencileri biraraya getiren oluşum: KAFİLE

Kafile nedir?

Kafile üniversitelerdeki müteddeyyin kız öğrencileri bir araya getirmek için çaba harcayan bir öğrenci birliği. Öncelikli hedefimiz, her üniversitede arkadaşların kendi okullarında ortak değer ve ortak bilinç sahibi öğrenciler ile küçük kafilecikler kurarak, birliklerini sağlayıp, samimi bir ortam oluşturmaktır. Kafile ise tüm bu ufak kafileciklerin birleşmesiyle oluşan ve her geçen gün bünyesine yeni üniversiteler ve yeni üniversiteliler katarak büyüyen üniversitelerarası kız öğrenciler oluşumdur.

Nasıl oluştu?

Kafile fikir bazındaki adımlarını, 2008 Ramazan ayında, Filistin'de yaşanan zulmü bir nebze olsun engelleyebilmek, halkımızın dünyada yaşanan olaylara karşı farkındalığını arttırabilmek ve Filistin halkına maddi destek sağlayabilmek adına Sultanahmet'te yapılan Filistin kermesi ve üniversitelerimizde organize edilen Filistin haftalarıyla attı. 15 Mart 2009 tarihinde ise fikirden eyleme geçilerek hazırlanan bir kahvaltı ve yapılan konuşmalar ile büyük bir halkaya merhaba dedi. İlerleyen zamanda ise arkadaşlar arasında dilden dile doluşarak genişledi ve genişlemeye devam ediyor.

iftar bir kahvaltı bir piknik olmak üzere üç temel organizasyon yapıyor ancak spor yapmayı da unutmuyor; voleybol, basketbol hatta futbol günleri düzenleyerek samimiyeti eğlenceli bir şekilde arttırmayı hedefliyor.

Bunların yanında topluma ve geleceğimize katkıda bulunmak amacıyla çeşitli çalışmalar yürütüyoruz. Dünyamızı tehdit eden küresel ısınmaya karşı, Çeküd aracılığıyla bir kafile ormanı oluşturmaya çalışıyoruz. Filistin davasıyla fikir adımları atılan bir oluşum olarak dünyanın geri kalanında zulüm gören Müslüman kardeşlerimizin sorunlarına değinmemek olmazdı. Dolayısıyla, Ahsen Utku'yla Doğu Türkistan'da yaşananları konuştuk. Geçtiğimiz günlerde Pakistan'da yaşanan sel felaketinin ardından, düzenlemiş olduğumuz iftarda topladığımız bağışları Pakistan'a gönderdik. Kuran'ın 1400. Yılında 1400 hatim kampanyasına 5 adet hatim armağan ettik.

Neler planlıyor?

Kafilenin temelleri yavaş yavaş oturmaya başladı. Dolayısıyla artık ucundan tutabileceğimiz hem kendi faydamıza hem de toplum faydasına olacak projelerimiz olsun ve bunlara hayata geçirelim istiyoruz.

Bunların başında miniklerin eğitimi ile ilgili bir projemiz var. Bu proje kapsa-

Ufak Kafileciklerimiz neler yapıyor?

Her üniversite içindeki ufak kafileciklerimiz, azınlık olarak nitelendirilebileceğimiz kişilerin bir araya gelip, yardımlaşmasını, kişisel gelişimini ve en önemlisi kardeşlik ruhunun oluşmasını sağlıyor. Peki, bu kardeşlik ruhu nasıl sağlanıyor? Haftalık olarak okumalar yapılıyor. Sene içerisinde bir veya birkaç kaynaştırıcı organizasyon yapılıyor. Hatimler okunup, duaları yapılıyor. İHH gibi çeşitli yardım kuruluşları aracılığıyla dünyanın dört bir tarafındaki ihtiyaç sahibi insanlara destekte bulunuluyor. Bazı okullarımızda ise tanınmış isimlerle aylık söyleşiler düzenleniyor ve kulüpler aracılığıyla medeniyetimize, tarihimize ve toplumumuza dair seminerler düzenleniyor. Tüm bu yapılanlar gönül birliğinin, kardeşlik ruhunun sağlanması için çıkılan yolda kullanılan ufak araçlar. . . Okullarımızdaki bu kardeşlik ruhunu gelecek dönemlerde arkadaşlarımızın da yaşaması adına, özellikle kayıt dönemlerinde ve daha sonrasında kayıt çalışmalarını yürütüp, yeni arkadaşlarımızı okul hakkında bilgilendiriyoruz, gerektiği zaman yol gösteriyoruz ve ufak kafileciklerimizin yeni fertlerini kazanıyoruz.

Kafilemiz neler yapıyor?

Farklı üniversitelerdeki birçok öğrenciyi bir çatıda toplamaya çalışan Kafile, ortak ruhun oluşması, birliğin ve kaynaşmanın sağlanması amacıyla her sene bir

çok sayıda belediye, vakıf ve derneklerle işbirliği içinde özellikle ihtiyaç sahibi kişilerin hem okuluna takviye olacak hem de sosyal hayatlarına dönük bir eğitim projesi gerçekleştirmek istiyoruz. Bu kadar çok üniversitelinin bulunduğu bir oluşumda bu projemiz Allah'ın izniyle kolaylıkla yürüyecektir. Hem topluma eğitilmiş, kültürlü ve ahlaki değerler sahip bireyler kazandıracaktır hem de ilmimizin zekâtını vermiş olacağız.

Eğlenceli bir şekilde zihnimizi çalıştırmak için ise kafile içinde satranç turnuvası yapmayı planlıyoruz.

İletişim

Kafileye ulaşabilmek için kafile.uob@gmail.com adresine mail atmanız yeterli. Bu adrese mail atarak üniversiteler hakkında bilgi alabilirsiniz, kendi üniversitenizdeki kafiledaşlara ulaşabilirsiniz ve yardımcı olabileceğimiz her konuda bizlerden yardım isteyebilirsiniz. Bu sene yeni üniversiteli olmuş arkadaşları aramızda görmek bize ayrı bir mutluluk verecektir. Eminim ki üniversite ortamında yalnızlık çekeceğinden endişelenen arkadaşlarımızda bu endişelerinin tersine çıkacak şekilde kafiledaşlarla beraber üniversite hayatına merhaba diyebileceklerdir.

GÖSTER KENDİNİ

Çizer Misin?

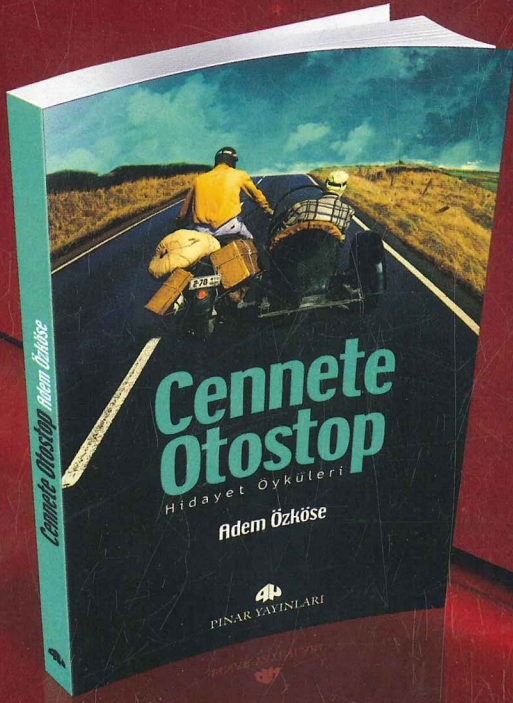
Yazar Mısın?

bilgigenconculer@gmail.com

Objektifime Takılanlar

Her fotoğraf bir hikaye... bin hikayeye açılan bir kapı...
"Objektifimize Takılanlar"ı hikayeleriyle birlikte sayfasında
yayımlanmak üzere bekliyoruz...

Cennete Otostop

Hidayet Öyküleri

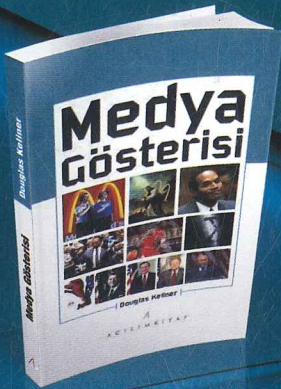
Hepsinin birbirinden farklı, birbirinden ilginç hikâyesi vardı. Kimisi papazken, kimisi ünlü bir müzisyenken, kimisi bir misyonerken, kimisi de uyuşturucu kaçakçısıyken İslam'la tanışmış ve kendilerine yeni bir hayat kurmuşlardı. Bu röportajlar esnasında mühtedilerin gözyaşlarına, sevinçlerine ve heyecanlarına da şahitlik ettim. Onlardan yaşadıkları zorlukları, hayal kırıklıklarını, geleceğe dair umutlarını dinledim.

İtiraf etmeliyim ki, mühtedilerle yüz yüze röportajlar yaparken dinlediklerimden ben de çok etkilendim. Bazı hikâyeler günlerce aklımdan çıkmadı; yolda yürürken, kitap okurken veya başımı yastığa koyduğumda, sonradan Müslüman olan bu insanların anlattıklarını, başlarına gelenleri hatırlıyordum. Hepsi gerçek ve yaşanmış olan hidayet öykülerini dinleyip de etkilenmemek elde değildi. Sizin de hidayet öykülerini okurken birçok farklı duyguyu bir arada yaşayacağınızı; kimi zaman şaşıracağınızı, kimi zaman mutlu olacağınızı, kimi zaman da gözyaşlarınızın engel olamayacağınızı tahmin ediyorum.

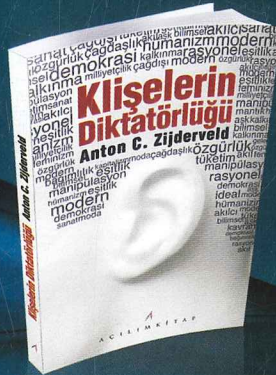

PINAR YAYINLARI

AÇILIM KİTAP

MEDYA GÖSTERİSİ
Douglas Kellner

KLIŞELERİN DİKTATÖRLÜĞÜ
Anton C. Zijderveld

GÜNDELİK HAYAT POLİTİKALARI
Paul Ginsborg

www.kitappinari.com

Alayköşkü Cad. Civan Han No: 6/4 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (212) 520 98 90 Faks: (212) 527 06 77